

ΑΠΟΛΥΤΩΣΙΣ

« Ἰησοῦς Χριστὸς ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμὸς καὶ ἀπολύτρωσις » (Α΄ Κο 1,30)

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Ε΄
ΕΤΟΣ ΟΒ΄
ΜΑΪΟΣ 2017
Αρ. Φύλ. 857

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Μηνιαίο Όργανο
Όμωνύμου Όρθοδόξου Αδελφότητος
ΚΩΔΙΚΟΣ: 2534
Τεύχ. 857, ΜΑΪΟΣ 2017

Ιδιοκτησία - Έκδοση
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7, 546 33 Θεσ/νίκη
Τηλ. - fax: 2310 270630, 274518
www.apolytrosis.gr
e-mail: apolytrosis@otenet.gr

Έκδότης - Δ/ντής Συντάξεως:
Σάββας Ν. Ξανθόπουλος
Πέλοπος 9, 546 33 Θεσ/νίκη

Δημιουργικό, προεκτύπωση,
καλλιτεχνική επιμέλεια:
«Χριστιανική Έλπίς»
Όρθόδοξη Αδελφότητα,
Φίλυρο Θεσ/νίκης
Τηλ.: 2310 677421

Έκτύπωση-Βιβλιοδεσία:
«Μέλισσα», Ασπροβάλτα
Τηλ.: 23970 23313

Έτήσια συνδρομή:

Έσωτερικού: 10€ Έξωτερικού: 35€
Κύπρου: 25€ ΗΠΑ: 45\$
Καναδά: 50\$ Αυστραλίας: 55\$

Άρ. λογ. ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ:
6074010115324
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Γιά τούς συνδρομητές
του έξωτερικού
IBAN: GR 94 0171 0740 0060
7401 0115 324

Περιεχόμενα

Ευσέβεια καί δικαιοσύνη	131
Ή εὐλογία τοῦ πόνου	132
Τά πρώτα μύρα στή μυροβόλο Χίο.....	134
Ψαλμός 131ος: Οἱ δύο ὅρκοι (Α΄)	136
Κερκόπορτα.....	138
Βυζαντινές ἀνταύγειες.....	141
Ἀπό τόν ἄμβωνα τῆς Κυριακῆς	144
Ἐνα κομμάτι γῆς μιᾶ γιά οὐρανό... ..	146
Πρωτομάρτυρες τῆς ἀγχόνης.....	148
Δολιοφθορά.....	150
Τό κομποσκοῖνι (ποίημα).....	152
Ἐκδηλώσεις τῆς Ἀδελφότητος	153
Ἐνα κλωνάρι ἀγριαχλαδιᾶς (διήγημα)	154
Ὅχι στά τηλεοπτικά σκουπίδια	156
Συζητώντας τά γεγονότα... ..	158

132

141

156

Ευσέβεια καί δικαιοσύνη

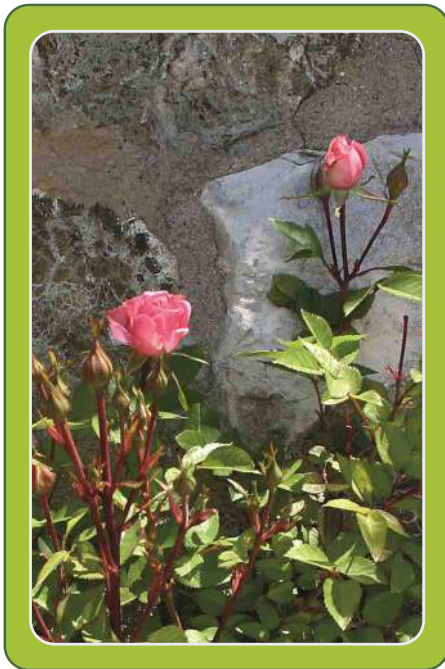
Θέμα μεΐζον ή άρμονική συμβίωσή μας μέσα στην κοινωνία. Ποιός δέν επιθυμεί καί δέν όνειρεύεται νά έκλείψει ή διαφθορά καί ή άσωτία, νά ζοῦμε μέ διαφάνεια καί δικαιοσύνη, χωρίς τόν βραχνά της πλεονεξίας, έλεύθεροι από τή μέγκενη της άδικίας καί της φτώχιας; Οί άντίξοες συγκυρίες τών ήμερών μας κατέστησαν ακόμη πιό επίκαιρα καί «καυτά» αυτά τά θέματα καί πολλοί μέ στόμφο μιλοῦν γιά έπανάσταση ενάντια στό κατεστημένο, πάταξη του κεφαλαίου καί άνύψωση του φτωχού. Γνωρίζουμε άραγε ότι όλοι αυτοί δέν είναι οί πρώτοι πού σκέφθηκαν καί τόλμησαν νά στιγματίσουν τά κακώς κείμενα της κοινωνίας;

Χιλιάδες χρόνια πρίν από μās καί έκατοντάδες χρόνια πρό Χριστού ένας προφήτης, ό Ήσαΐας, πού τή μνήμη του τιμοῦμε στίς 9 Μαΐου, ὕψωνε τή φωνή του καί μαστίγωνε μέ τόν πύρινο λόγο του τούς πλουτοκράτες καί τούς άσεβείς άρχοντες της έποχής του. Φωτισμένος από τό άγιο Πνεῦμα καί πυρπολούμενος από τόν ιερό ζήλο γιά τήν άληθινή λατρεία του Θεοῦ καί τήν κάθαρση του λαοῦ, άπευθύνει έξι φοβερά «οὔαι» σέ όσους άδικοῦν καί καταπιέζουν τούς φτωχούς καί αδύναμους.

Ξεσκεπάζει καί στηλιτεύει τήν πλεονεξία, πού συνδέεται μέ τήν άδικία καί τήν άπατεωνία. Άποδοκιμάζει τήν άσωτία, πού έρχεται ως συνέπεια του πλούτου. Ταλανίζει τούς ὕβριστές, αυτούς πού δέν άρκοῦνται στην άμαρτία αλλά έπινοοῦν μέσα γιά νά έπεκτείνουν τήν άμαρτωλή μανία καί τήν καθιστοῦν έτσι ζυγό στον τράχηλό τους. Χτυπά τήν ανατροπή τών άξιῶν καί τήν αντιστροφή τών πραγμάτων, όπου οδηγεί τόν άνθρωπο ή διαστροφή. Στιγματίζει τούς άλαζόνες, αυτούς πού μόνοι χαρακτηρίζουν τόν έαυτό τους συνετό, καί τούς άδικους ήγέτες, πού άδικοῦν τόν φτωχό καί δικαιώνουν τόν πλούσιο, κάνουν κατάχρηση της εξουσίας τους καί ενδιαφέρονται μόνο γιά τή δική τους καλοπέραση (βλ. Ήσ 5,8-24).

Σήμερα, περίπου δύο χιλιάδες όχτακόσια εξήντα χρόνια μετά από τήν έποχή του Ήσαΐα, οί άνθρωποι δέν διαφέρουμε καί πολύ από τούς συγχρόνους του προφήτη. Παρουσιάζουμε τά ίδια άμαρτήματα, τόν ίδιο ξεπεσμό: πλεονεξία, άσωτία, ὕβρη, διαστροφή, άλαζονεία, άδικία. Ό λόγος του Θεοῦ, ζωντανός καί κοφτερός σάν μαχαίρι (βλ. Έβ 4,12), άπευθύνεται καί σήμερα άληθινός καί φοβερός σ' αυτούς πού καταπατώντας τόν νόμο του Θεοῦ καταπιέζουν τόν συνάνθρωπο. Καί μηνά σέ όλους μας ότι δέν μπορεί νά υπάρξει κοινωνική δικαιοσύνη όπου δέν υπάρχει ευσέβεια καί πίστη. Πότε, επιτέλους, θά τό καταλάβουμε;

Η ΕΥΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

**Ὁ πόνος εἶναι
συνηθέστερη
κατάσταση
ἀπὸ τὴν χαρά·
ἡ καθημερινότητά μας
εἶναι ζυμωμένη
μαζί του.
Δέν ἦταν πάντοτε ἔτσι.**

Ὁ πόνος καί οἱ θλίψεις συνοδεύουν ἀναπόφευκτα τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τίς πρῶτες στιγμές τῆς ζωῆς του. Θά μπορούσα μάλιστα νά πῶ χωρίς νά πέφτω ἔξω ὅτι ὁ πόνος εἶναι συνηθέστερη κατάσταση ἀπὸ τὴν χαρά· ὅτι ἡ καθημερινότητά μας εἶναι ζυμωμένη μαζί του.

Δέν ἦταν πάντοτε ἔτσι. Ὁ Θεός μᾶς δημιούργησε γιὰ τὴν εὐτυχία. Μᾶς χάρισε τὴν Ἑδέμ γιὰ νά ζοῦμε μέσα σ' αὐτὴ εὐτυχισμένοι καί χαρούμενοι. Ἐκεῖ δέν ὑπῆρχε πόνος καί θλίψη. Μόνο χαρά, μόνο ἀγαλλίαση. Ὅμως ὁ ἄνθρωπος ἀρνήθηκε τὸν Κύριό του κι ἔτσι ἔχασε αὐτό τό δῶρο. Μὲ τὴν πτώση του τὰ πράγματα ἄλλαξαν. Ὁ Ἀδάμ ἄρχισε νά βιώνει τί θά πεῖ ὁδύνη. Ἡ μεταβολή μάλιστα φάνηκε ἀπὸ τὴν ἀρχή. Τό πρῶτο ἐκδήλωμα αὐτῆς τῆς καινούργιας κατάστασης ἦταν ὁ φόβος. Ὅταν ὁ Θεός ἐπισκέφθηκε τὸν παράδεισο κατὰ τό δειλινό, ὁ Ἀδάμ ἄκουσε τὴν φωνή Του ποὺ τὸν καλοῦσε, καί κρύφτηκε ἐπειδὴ φοβόταν. Τό δεύτερο σύμπτωμα ἦταν ἡ ρήξη τῆς σχέσης του μέ τὸν συνάνθρωπό του, τὴν Εὐά. Ὅταν ὁ Κύριος τὸν ρώτησε μήπως ἔφαγε ἀπὸ τὸν ἀπαγορευμένο καρπὸ, ἐκεῖνος ἀντὶ νά ἀναλάβει τὴν εὐθύνη του εἶπε ὅτι ἡ Εὐά τοῦ ἔφταιξε, ἐκείνη τοῦ ἔδωσε νά φάει. Τό τρίτο σύμπτωμα ἦταν ἡ ρήξη τῆς σχέσης του μέ τὴν φύση. Ὁ Ἀδάμ ἐκδιώχθηκε ἀπὸ τὸν παράδεισο τῆς τρυφῆς κι ἄρχισε νά παλεύει γιὰ νά ἐπιζήσει σ' ἓνα ἀφιλόξενο περιβάλλον, ὅπου τό σιτάρι φύτρωνε μαζί μέ τὰ ἀγκάθια καί ὅπου ἦταν ἐντελῶς ἀπροστάτευτος. Καί τό τέταρτο καί πιό ἐπώδυνο σύμπτωμα ἦταν ὁ θάνατος, ἡ ἐπιστροφή τοῦ ἀνθρώπου στό τίποτε ἀπ' ὅπου προῆλθε.

Ἡ πηγὴ λοιπὸν τοῦ πόνου καί τῶν θλί-

ψεων είναι ή άμαρτία τών προπατόρων μας. Από τότε καί μέχρι σήμερα καί σ' όλους τούς αιώνες, έμεις τά παιδιά καί οί κληρονόμοι του Άδάμ γευόμαστε καί θά γευόμαστε απ' αυτό τό πικρό ποτήρι. Κι αυτό θά γίνεται μέχρι τήν ήμέρα πού ό Κύριος θά έξαλείψει από τούς δικούς του «κάθε δάκρυ από τά μάτια τους καί ό θάνατος δέν θά ύπάρχει πλέον, ούτε πένθος ούτε κραυγή ούτε πόνος δέν θά ύπάρχει πλέον· διότι τά πρώτα πέρασαν» (Άπ 21,4).

Ό πόνος ώστόσο έχει καί τήν θετική του πλευρά. Φαίνεται παράξενο, αλλά δέν είναι. Διότι όπως έλεγε ένας άγιος γέροντας τών ήμερών μας, «έκεϊ πού όργώνει ό Διάβολος, σπέρνει ό Θεός». Αυτό πού ό Σατανάς θεώρησε ως νίκη του καί ό άνθρωπος ως τραγωδία του έγινε στά χέρια του Θεού μέσο για τόν άγιασμό μας. Όταν ό πιστός πονά καί πάσχει είτε από κάποια σοβαρή ασθένεια είτε από κάποιο άλλο δυστύχημα στην ζωή του είτε από τήν κακία τών συνανθρώπων του, πρέπει σ' όλα αυτά νά βλέπει τό παιδαγωγικό χέρι του Θεού. Ακόμη περισσότερο: πρέπει νά βλέπει τό χέρι του πατέρα του, πού του συμπεριφέρεται μέ αυστηρότητα, έπειδή ακριβώς τόν αναγνωρίζει ως παιδί του· ποιός πατέρας δέν διαπαιδαγωγεί έτσι τόν γιό του; Άν, λέει ό Παύλος, δέν δοκιμάζουμε τήν αυστηρότητα του Θεού, τότε είμαστε νόθοι καί όχι αληθινά παιδιά του (βλ. Πρμ 3,12· Έβ 12,6-8).

Καί πού λοιπόν αποβλέπουν οί θλίψεις; Άν ό Θεός επιτρέπει τέτοιους πειρασμούς, τό κάνει ώστε ό πιστός του, ό γιός του, νά δοκιμάζεται όπως ό χρυσός

μέσα στό καμίνι. Όπως δηλαδή ό χρυσός μέσα στην φωτιά γίνεται λαμπρότερος καί καθαρός καθώς αποβάλλει κάθε ξένο στοιχείο, έτσι συμβαίνει καί μέ τόν Χριστιανό. Οί θλίψεις συντρίβουν τόν έγωισμό καί τόν ναρκισσισμό του, τήν αρχή καί αίτία τής άμαρτίας, καί τόν κάνουν νά παραδίνεται όλότελα στά χέρια του Κυρίου. Αυτός πού πάσχει αντιλαμβάνεται ξεκάθαρα ότι οί δυνάμεις του δέν του προσφέρουν αὐτάρκεια, ότι χωρίς τόν Χριστό είναι άνίκανος για ότιδήποτε (βλ. Ίω 15,5). Συναισθάνεται τήν άμαρτωλότητά του, νιώθει τήν ανάγκη τής μετάνοιας, τής επιστροφής στό σπίτι του πατέρα. Αλλά κι αν ακόμη είναι δίκαιος, καταλαβαίνει ότι ή ευσέβειά του δέν «ύποχρεώνει» τόν Θεό απέναντί του καί ότι οί όποιες άρετές του χωρίς ταπείνωση καί έξάρτηση απ' Αυτόν είναι «ως ράκος αποκαθημένης» (Ήσ 64,6). Θά έλεγα ότι ή όδύνη καί οί θλίψεις είναι για τόν πιστό σχολείο. Τό μεγάλο σχολείο αυτής τής ζωής πού μάς διδάσκει πώς νά ευαρεστούμε στόν Κύριο. Σ' αυτό τό σχολείο φοίτησε ό Ίώβ καί μέ τήν ύπομονή πού επέδειξε, άρίστευσε. Στο ίδιο σχολείο φοίτησε –αυτό κι αν είναι παράδοξο!– ό Υιός του Θεού κι έγινε έτσι πρότυπο για όλους μας. Διότι αν Αυτός, ό αναμάρτητος, υπέμεινε τόν πόνο καί τήν όδύνη στόν μέγιστο βαθμό κι έτσι, ως άνθρωπος, «έμαθε μέσα από τά παθήματά του τήν ύπακοή» στό θέλημα του Θεού (Έβ 5,8), ποιό είμαστε έμεις πού θά άρνηθούμε αυτή τήν παιδαγωγία;

Άδελφέ μου καί σύντροφέ μου στόν πόνο, σέ καταλαβαίνω. Ξέρω ότι πολλές

φορές ὁ πειρασμός αὐτός εἶναι σκληρός· πολλές φορές ὁ ἀναστεναγμός σέ πνίγει καί θολώνει τόν νοῦ σου. Μήν ἀποκάμεις ὅμως. Πρέπει νά συν-εχίσουμε τόν ἀγῶνα μέχρι τέλους. Ὁ Κύριος εἶναι ἀγάπη· πέθανε γιά μᾶς. Στήν δύσκολη πορεία μας μέσα ἀπό τά μονοπάτια τῶν θλίψεων θά μᾶς συντροφεύει ὁ Ἰδιος καί δέν θά ἐπιτρέψει νά δοκιμασθοῦμε περισσότερο ἀπ' ὅσο ἀντέχουμε (βλ. Α΄ Κο 10,13).

Ἄς προχωροῦμε λοιπόν. Βλέπεις; Ἐτοιμάζουν στεφάνια γιά μᾶς. Ἄς μήν πᾶνε χαμένα. Λίγο ἀκόμη καί θά τά κερδίσουμε. Λίγο ἀκόμη καί θά ἀκούσουμε ἐκείνη τήν μακάρια φωνή· «Εὔγε, δοῦλε ἀγαθέ καί ἔμπιστε!... Μπές στήν χαρά τοῦ Κυρίου σου» (Μθ 25,21). Σοῦ τό εὔχομαι ὁλόψυχα.

Εὐάγγελος Ἀλ. Δάκας

Τά πρῶτα μύρα στή μυροβόλο Χίο

Δέν εἶναι ὁ θαλασσινός ἀγέρας πού ἀντάριασε τό κύμα καί σκοτείνιασε τό ἀτλάζι τ' οὐρανοῦ στό πανέμορφο νησί τῆς Χίου τόν Μάιο τοῦ 250 μ.Χ. Εἶναι τό μίσος καί ἡ μανία τοῦ εἰδωολάτρη ναυάρχου Νουμέριου, πού ὀδηγεῖ ἕνα παλληκάρι στόν θάνατο μέ βασανιστήρια φρικτά. Δεμένο τόν ἔχουν τόν νεαρό Ἰσίδωρο σέ ἄλογα καί τόν σέρνουν ἀλύπητα ὥρες ὁλόκληρες ἀπό τήν πόλη πρὸς τά νότια τοῦ νησιοῦ. Τό ἔγκλημα τοῦ εἶναι ὅτι πιστεύει στόν Ἰησοῦ Χριστό.

Ο Ἰσίδωρος ἀνῆκε στό περίφημο στρατιωτικό τάγμα τῶν «ἐτοιμοπόλεμων στρατιωτῶν» καί βρισκόταν στό πλήρωμα τοῦ ἀλεξανδρινοῦ στρατιωτικοῦ καραβιοῦ πού εἶχε προσαράξει στή Χίο. Γόνος εὐγενοῦς καί ἀρχοντικῆς οἰκογένειας τῆς Ἀλεξάνδρειας, στή διάρκεια τῆς παραμονῆς του στή Χίο ἦρθε σέ ἐπαφή μέ τούς πιστοὺς τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ πού βρίσκονταν στό νησί. Ἡ νεανική του ψυχὴ συγκινήθηκε ἀπὸ τὴ ζωογόνα ἀλήθεια τοῦ Ναζωραίου καί ἐγκολπώθηκε τὴ νέα πίστη μέ ζῆλο καί ἱερό ἐνθουσιασμό. Ἡ ἀλλαγὴ τῆς συμπεριφορᾶς του ἔγινε ἀντιληπτὴ ἀπὸ τὸ περιβάλλον του καί ὁ φθονερός κεντυρίωνας Ἰούλιος τὸν κατήγγειλε στόν εἰδωολάτρη ναύαρχο. Μὲ ὑποσχέσεις καί ἀπειλὲς μάταια κοπίασε ἐκεῖνος νά τὸν μεταπείσει. Ὁ νέος μέ τό ἔξοχο παρουσιαστικό καί τό σπινθηροβόλο πνεῦμα θησαύριζε μέσα του τὴν πίστη στόν Ἰησοῦ μέ ἀμετάκλητη ἀπόφαση καί γενναῖο φρόνημα.

Εἰδοποιήθηκε καί ὁ πατέρας του, ὁ ὁποῖος ἔσπευσε στή Χίο γιά νά πείσει τὸν γιό του νά ἐπιστρέψει στή θρησκεία τῶν εἰδώλων. Ὅμως ὁ ἀγέρωχος εἰδωολάτρης καταισχύνθηκε ἀπὸ τὴν ἀκατάβλητη δύναμη τοῦ χριστιανοῦ γιοῦ του. Ἐνισχυμένος μέ τὴν πανοπλία τοῦ Πνεύματος ὁ Ἰσίδωρος ἔμενε ἀνυποχώρητος στήν πίστη του. Ἡ τολμηρὴ του ἀπόφαση εἶναι ὑπέρλογη. Δέν μετρίεται, δέν ζυγίζεται, δέν κατανοεῖται ἀνθρώπινα. Γι' αὐτό κι ὁ πατέρας

άνικανος καί ἀδύναμος μπρός στήν ἀνερμήνευτη δύναμη τῆς πίστες καταράστηκε τό ἴδιο του τό παιδί καί τό παρέδωσε στόν Νουμέριο γιά νά τό βασανίσει ἀνελέητα.

Καί τώρα, αἰμόφυρτος καί καταπληγωμένος ὁ ἀνδρεῖος στρατιώτης τοῦ Χριστοῦ, προσφέρει μέ ἰλαρότητα τή ζωή του «θυσία ζῶσα» στόν αἰώνιο βασιλέα. «Ὁλολαμπές ὡς ἥλιος, ἰλαρόν σου τὸ πρόσωπον, τῇ τοῦ μαρτυρίου χαρμονῇ ἐφαίνετο ἀστράπτον, Ἰσίδωρε, μαρμαρυγαῖς τῆς χάριτος...». Καθώς τό χοϊκό του σῶμα κατασχίζεται, οἱ ἄγγελοι ἐτοιμάζουν στόν γενναιόφρονα μάρτυρα αἰώνια στολή ἀπαστράπτουσα στόν οὐρανό! «Ὁ μάρτυς ὁ πιστός καί ἀληθινός» (Απ 3,14) κερδίζει τόν πρῶτο μάρτυρα σέ τοῦτο τό νησί τοῦ Αἰγαίου.

Ἡ ζωή τοῦ ἄλκιμου ὁμολογητῆ τελειώνει μέ ἀποκεφαλισμό, γιά νά συνεχιστεῖ ἀπό αὐτή τή γῇ στό ἀνέσπερο φῶς τῆς βασιλείας τοῦ οὐρανοῦ.

Στίς 14 Μαΐου, ἡμέρα τῆς μνήμης του, ὁ ἅγιος Ἰσίδωρος τιμᾶται καί ἐορτάζεται μέ ἰδιαίτερη λαμπρότητα στό μυροβόλο νησί τῆς Χίου.

Τό ἔνδοξο μαρτύριό του συνδέεται μάλιστα μέ τό πολύτιμο καί ἀρωματικό προϊόν τῆς χιώτικης μαστίχας. Σύμφωνα μέ τή νησιώτικη λαϊκή παράδοση οἱ ἄγριοι σχοῖνοι, οἱ ὅποιοι φύονταν στό νότιο τμήμα τοῦ νησιοῦ, ποτισμένοι ἀπό τό μαρτυρικό αἷμα τοῦ νεαροῦ ἀθλητῆ τῆς πίστεως δακρύζουν καί εὐωδιάζουν. «Τά δάκρυα τοῦ ἁγίου Ἰσιδώρου», ὅπως τά ἀποκαλεῖ χαρακτηριστικά ὁ εὐσεβής λαός τῆς Χίου, ἀποτελοῦν τήν περίφημη χιώτικη μαστίχα, παγκόσμιο προνόμιο καί ἀναπόσπαστο στοιχεῖο τῆς πολιτιστικῆς κληρονομιάς τοῦ νησιοῦ. Ἦδη ἀπό τήν ἐποχή τοῦ μαρτυρίου τοῦ ἁγίου Ἰσιδώρου μαρτυρεῖται ἱστορικά ἡ συστηματική καλλιέργεια τοῦ φυτοῦ στά εἰκοσιτέσσερα χωριά τῆς νότιας Χίου, καί πουθενά ἄλλοῦ σ' ὅλοκληρο τόν κόσμο.

Καί καθὼς αἷμα καί δάκρυα, εὐωδιά καί μύρα σμίγουν θαυμαστά στόν τόπο τοῦ μαρτυρίου του, ὁ ἅγιος Ἰσίδωρος διαλαλεῖ πῶς κάθε θυσία γιά τόν Χριστό μυρώνει τή γῇ, νικᾷ τή δυσωδία καί τόν βόρβορο καί χαρίζει στόν κόσμο μας τήν ἀκένωτη οὐράνια εὐωδιά τῆς χαρᾶς καί τῆς ἐλπίδας.

Ἰχνηλάτης

Ψαλμός 131ος: Οἱ δύο ὅρκοι (Α')

Ὁ μεγαλύτερος καὶ ἀρχαιότερος ἀπὸ τοὺς ἀναβαθμούς, ὁ 131ος ψαλμός, εἶναι μεσσιανικός. Ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο μέρη: α) στ. 1-10, β) στ. 11-18. Στὸ κάθε μέρος κυρίαρχο στοιχεῖο εἶναι ἓνας ὅρκος: α) ὁ ὅρκος τοῦ Δαυὶδ, νὰ μὴ δώσει νυσταγμὸ στὰ βλέφαρά του μέχρι νὰ ἐγερθεῖ ναὸς περίλαμπρος γιὰ τὸν Θεὸ πού ἀγαπᾷ καὶ λατρεύει, β) ὁ ὅρκος τοῦ Θεοῦ, νὰ δώσει στήν γενιά τοῦ Δαυὶδ γιὰ πάντα τὴν βασιλικὴ ἐξουσία. Σ' αὐτόν τὸν δεύτερο ὅρκο συμπεριλαμβάνεται καὶ ἡ μεσσιανικὴ προφητεία: Ἀπὸ τὴν γενιά τοῦ Δαυὶδ θὰ προέλθει ὁ αἰώνιος βασιλιάς, ὁ Μεσσίας.

Μέρος Α' (στ. 1-10)

1. Μνήσθητι, Κύριε, τοῦ Δαυὶδ καὶ πάσης τῆς πραότητος αὐτοῦ,

2. ὥς ὥμοσε τῷ Κυρίῳ, ἠΰξατο τῷ Θεῷ Ἰακώβ·

3. εἰ εἰσελεύσομαι εἰς σκὴνωμα οἴκου μου, εἰ ἀναβήσομαι ἐπὶ κλίνης στρωμνῆς μου,

4. εἰ δώσω ὕπνον τοῖς ὀφθαλμοῖς μου καὶ τοῖς βλεφάροις μου νυσταγμὸν καὶ ἀνάπαυσιν τοῖς κροτάφοις μου,

5. ἕως οὗ εὕρω τόπον τῷ Κυρίῳ, σκὴνωμα τῷ Θεῷ Ἰακώβ.

6. Ἴδου ἠκούσαμεν αὐτὴν ἐν Ἐφραθᾶ, εὕρομεν αὐτὴν ἐν τοῖς πεδίοις τοῦ δρυμοῦ·

7. εἰσελευσόμεθα εἰς τὰ σκηνώματα αὐτοῦ, προσκυνήσομεν εἰς τὸν τόπον, οὗ ἔστησαν οἱ πόδες αὐτοῦ.

8. Ἀνάστηθι, Κύριε, εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου, σὺ καὶ ἡ κιβωτὸς τοῦ ἁγιάσματος σου·

9. οἱ ἱερεῖς σου ἐνδύσονται δικαιοσύνην, καὶ οἱ ὅσιοί σου ἀγαλλιάσονται.

10. Ἔνεκεν Δαυὶδ τοῦ δούλου σου μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπον τοῦ χριστοῦ σου.

Μετάφραση

1. Θυμήσου, Κύριε, τὸν Δαυὶδ καὶ ὅλην τὴν πραότητά του·

2. πὼς ὀρκίστηκε στὸν Κύριο, ἔκανε τάμα στὸν Θεὸ τοῦ Ἰακώβ:

3. Δέν πρόκειται νὰ μπῶ στὴν σκηνὴ πού κατοικῶ, δέν θ' ἀνεβῶ στοῦ στῤῷμα τοῦ κρεβατιοῦ μου,

4. δέν θὰ δώσω ὕπνο στὰ μάτια μου καὶ στὰ βλέφαρά μου νυσταγμὸ καὶ ἀνάπαυση στοὺς κροτάφους μου,

5. μέχρι νὰ βρῶ τόπο γιὰ τὸν Κύριο, κατοικία γιὰ τὸν Θεὸ τοῦ Ἰακώβ.

6. Νά, ἀκούσαμε γι' αὐτὴν στὴν Ἐφραθᾶ, τὴν βρήκαμε στίς πεδιάδες τοῦ δρυμοῦ.

7. Θά ἔλθουμε στὴν κατοικία του, θὰ προσκυνήσουμε στὸν τόπο ὅπου στάθηκαν τὰ πόδια του.

8. Σήκω, Κύριε, νὰ ἀναπαυθεῖς, σὺ καὶ ἡ Κιβωτὸς τῆς ἁγίας σκηνῆς σου.

9. Οἱ ἱερεῖς σου θὰ ντυθοῦν δικαιοσύνη, καὶ οἱ εὐσεβεῖς σου θὰ ἀγάλλονται.

10. Χάριν τοῦ Δαυὶδ τοῦ δούλου σου μὴ ἀποστραφεῖς τὸ πρόσωπο τοῦ χρισμένου ἀπὸ Σένα βασιλιᾶ.

Ὁ ψαλμωδός ἐπικαλεῖται μπροστά στον Κύριο τήν πραότητα τοῦ Δαυίδ· μνήσθητι, Κύριε, τοῦ Δαυίδ καί πάσης τῆς πραότητος αὐτοῦ (στ. 1). Ἀπό τόν ἅγιο Χρυσόστομο ἡ πραότητα, πού συνάδει μέ τήν ἐπιείκεια καί τήν ταπεινοφροσύνη, χαρακτηρίζεται ὡς «τὸ πάντων αἷτιον τῶν ἀγαθῶν». Μέσα στήν λέξη αὕτη κρύβεται ὅλη ἡ εὐσέβεια καί ἡ ἀγιωσύνη τοῦ ἀνθρώπου· ὅλος ὁ ἀγῶνας του νά μιμηθεῖ τόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό, ὁ ὁποῖος εἶπε· «μάθετε ἀπ' ἐμοῦ ὅτι πρῶτος εἶμι καί ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ» (Μθ 11,29).

Εἶναι, πράγματι, μνημειώδης ἡ πραότητα πού ἔδειξε ὁ Δαυίδ στον φθονερό βασιλιά Σαούλ, στον ἀντάρτη γιό του Ἀβεσσαλώμ, στον Σεμεΐ πού τόσο ἄδικα καί σκληρά τόν πρόσβαλε... Σ' αὕτη τήν ταπεινή καρδιά, πού συγχωροῦσε κι ἀγαποῦσε ἀκόμη καί τούς φοβερώτερους ἐχθρούς, ἀναπαύοταν ὁ Θεός· «εὖρον Δαυίδ τὸν τοῦ Ἰεσσαί, ἄνδρα κατὰ τήν καρδίαν μου, ὃς ποιήσει πάντα τὰ θελήματά μου» (Πρξ 13,22), ἔτσι ἐκφράζεται γιὰ τόν πιστό του δοῦλο.

Ξενίζει βέβαια ἡ παραπάνω φράση, ὅταν σκεφτόμαστε πῶς ἀναφέρεται σέ κάποιον πού διέπραξε στήν ζωή του δύο σοβαρά ἐγκλήματα: μοιχεία καί φόνο. Στήν ζυγαριά τοῦ Θεοῦ, ὡστόσο, δέν μετροῦν τ' ἀνθρώπινα σταθμά. Βαραίνει ἡ ἀληθινή μετάνοια. Ἄν ὁ Δαυίδ, ὁ πάντοτε ἀφοσιωμένος στό θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἐκτροχιάστηκε κι ἀμάρτησε γιὰ λίγες στιγμές, ἐντούτοις ὅλη ἡ ὑπόλοιπη ζωή του ἦταν ζωή μετανόιας, δακρύων, συντριβῆς... Καί ἡ μετάνοια μοιάζει μέ γέφυρα πού σέ περνᾷ ἀπό

τήν ἁμαρτία στήν ἀγιότητα!

Αὕτη ἡ μετάνοια τοῦ Δαυίδ ὑποδαύλιζε συνεχῶς ὁλοένα καί περισσότερο τόν πόθο του γιὰ τήν λατρεία τοῦ Θεοῦ. Κι ἔκανε καυτή τήν λαχτára του νά δεῖ περίλαμπρο τό σπίτι τοῦ Θεοῦ. Δέν ἄντεχε νά κατοικεῖ ὁ ἴδιος σέ πολυτελῆ ἀνάκτορα, ἐνῶ ἔμεινε γιὰ χρόνια ἡ Κιβωτός τῆς Διαθήκης -ὁ «ἀφανής» Θεός γιὰ τούς Ἰουδαίους- μέσα σέ μιὰ σκηνή! Τόν συνεῖχε τόσο ἡ ἐπιθυμία νά οἰκοδομήσει ἕναν ναό γιὰ τόν Θεό, ὥστε δίνει ὄρκο, κάνει τάμα ἱερό· ὥμοσε τῷ Κυρίῳ, ἠ΄ξατο τῷ Θεῷ Ἰακώβ· εἰ εἰσελεύσομαι εἰς σκὴνωμα οἴκου μου, εἰ ἀναβήσομαι ἐπὶ κλίνης στρωμνῆς μου, εἰ δώσω ὕπνον τοῖς ὀφθαλμοῖς μου καί τοῖς βλεφάροις μου νυσταγμόν καί ἀνάπαυσιν τοῖς κροτάφοις μου, ἕως οὗ εὕρω τόπον τῷ Κυρίῳ, σκὴνωμα τῷ Θεῷ Ἰακώβ (στ. 2-5). «Τὸ εἰ δέ, τὸ οὐ σημαίνει, ὡς καί ἐν ἄλλοις», σημειώνει ὁ Ζιγαβηνός. Ὅταν τό εἰ συνδέεται μέ ὄρκο σημαίνει ἰσχυρή ἄρνηση. Ὁρκίσθηκε ὁ Δαυίδ στον Κύριο νά μὴ βρεῖ ἀνάπαυση στό σπίτι του καί στό κρεβάτι του, νά μὴ δώσει ὕπνο στά μάτια του, νυσταγμό στά βλέφαρά του, ξεκούραση στους κροτάφους του -μ' ὅλες αὐτές τίς ἐκφράσεις δείχνει τήν σπουδὴ καί τήν μέριμνα πού κυριαρχεῖ στήν ψυχὴ του, μέχρι νά βρεῖ ἕναν τόπο γιὰ τόν Κύριο, κατάλληλο γιὰ τήν λατρεία του.

Μεγάλο μάθημα γιὰ ὅλους μας ὁ εὐσεβὴς Δαυίδ! Στήν δική μας καρδιά βλέπει ἄραγε ὁ Θεός πόθο καί λαχτára νά τοῦ ἐξασφαλίσουμε μέσα μας τόπο, εὐρύχωρο καί καθαρό, γιὰ νά κατοικήσει; Μᾶς ἐπισκέπτεται μέ τόν λόγο του

καί μέ τό μυστήριο τῆς
θείας Εὐχαριστίας. Βρί-
σκει ὅμως μέσα μας τό-
πο; Οἱ μέριμνες τοῦ βί-
ου, τά ποικίλα θέματα,
ἡ ζάλη τῶν ἀμφιβόλων
λογισμῶν, τά πάθη καί
οἱ ἀδυναμίες μας κά-
ποιες φορές καταλαμ-
βάνουν ὅλη τήν ὑπαρξή
μας. Καί τότε δέν βρί-
σκει ὁ Κύριος θέση ν' ἀ-
ναπαυτεῖ μέσ στήν καρ-
διά μας... Εἶναι ἀνάγκη
νά κάνουμε κι ἐμεῖς ἕνα
μυστικό τάμα: «Κύριε,
δέν θά ἡσυχάσω, δέν θά
ἐπαναπαυθῶ, ἕως ὅτου
ἐξασφαλίσω μέσα στήν
ὑπαρξή μου τόπο γιά
Σένα!».

Στέργιος Ν. Σάκκος

ΕΞΩΦΥΛΛΟ

**Ἀτενίζοντας
τόν ἀνοιξιάτικο
οὐρανό,
Μετέωρα.**

ΚΕΡΚΟΠΟΡΤΑ

Μέ τήν ἄλωση τῆς βασιλεύουσας τῶν πό-
λεων εἶναι συνυφασμένος ὁ θρύλος τῆς «Κερκό-
πορτας». Κι ἦταν αὐτή μία ἀσήμαντη μικρή θύ-
ρα στό πλῆθος τῶν μεγάλων πυλῶν πού διέκο-
πταν τό ἀπόρθητο τεῖχος της, αὐτό πού ἄντεξε
ἐπί χιλιετία στίς βαρβαρικές ἐπιδρομές. Σύμφω-
να μέ τόν θρύλο, μία ἐκ πρώτης ὄψεως ἀσήμαν-
τη ἀβλεψία στάθηκε ἀρκετή, ὥστε νά ἀκουστεῖ
ἡ κραυγή ἀπόγνωσης: «Ἡ Πόλις ἐάλω»!

Ἀσφαλῶς ἡ Πόλη δέν ἔπese ἐπειδή λησμονή-
θηκε ἀνοικτή κάποια θύρα. Τό τεῖχος της εἶχε
διαλυθεῖ ἀπό τό διαρκές σφυροκόπημα τῶν τη-
λεβόλων τοῦ «χριστιανοῦ» Οὐρβανοῦ καί οἱ πο-
λιορκετές ἐφόρμησαν ἐπάνω ἀπό τούς σωρούς
τῶν ἐρειπίων! Ἡ ἄλωση ἐπισημοποίησε τόν θά-
νατο τοῦ ἀπό αἰῶνα κλινικά νεκροῦ. Δυστυχῶς
ποτέ δέν θελήσαμε νά διδαχθοῦμε ἀπό τά σφάλ-
ματα τῶν προγόνων μας, ὥστε νά μήν ἐπαναλαμ-
βάνονται τά συμβάντα τῶν μελανῶν σελίδων
τῆς ιστορίας μας.

Στήν αὐτοκρατορία ἐκδηλώθηκε ὁ πρῶτος
κλονισμός περί τά μέσα τοῦ 11ου αἰῶνα. Σειρά
ἀναξίων αὐτοκρατόρων ἀναρριχήθηκαν στόν
θρόνο, οἱ ὁποῖοι ὡς κύριο μέλημά τους εἶχαν τή
διασπάθιση τοῦ δημοσίου χρήματος. Ἡ ἀναξί-
τητα εἶχε ὡς συνέπεια τήν ἀμφισβήτηση τῆς
κεντρικῆς ἐξουσίας καί τήν τάση ἀποστασιοποι-
ησης ἀπὸ αὐτήν. Οἱ κατά τόπους ἰσχυροί ἄρχι-
σαν νά κατατυραννοῦν τούς χωρικούς, πού
αἰσθάνονταν πλέον ξένοι στή γῆ τους. Δέν εἶχαν
κανένα λόγο νά παραμένουν πιστοί φύλακες
τῶν συνόρων, ὅπως κατά τήν ἐποχή τῶν «Ἀ-
κριτῶν». Ἔτσι προῆλθε ἡ πρώτη δεινὴ ἥττα στό
Μάτζικερτ ἀπὸ τούς Σελτζούκους Τούρκους
(1071).

Οἱ πρῶτοι ἐξισλαμισμοὶ τῶν Ρωμιῶν τῆς
Μικρασίας δέν μᾶς ἀπασχόλησαν ποτέ. Τούς ἀ-
ποδώσαμε στό σύνολό τους στή βία τῶν φανα-
τικῶν μουσουλμάνων ἐπιδρομέων. Κι ὅμως οἱ

περισσότεροι ἦσαν ἐκούσιοι. Οἱ οἰκονομικά ἰσχυροὶ δὲν ἤθελαν νὰ χάσουν τὴν περιουσία τους καὶ ὁ λαὸς δὲν εἶχε τίς δυνάμεις νὰ ὑπομένει τὴ βία, τίς ἀγγαρεῖες, τὴν ἐκμετάλλευση, τὴν ἀρπαγὴ καὶ τὸν χλευασμὸ! Οἱ ἐξισλαμισμοὶ ἔδειξαν περίτρانا τὸ ἔλλειμμα πίστεως, πού χαρακτηρίζε τούς Ρωμιούς κατὰ τὴν περίοδο τῆς παρακμῆς τῆς Ρωμανίας, τότε πού αὐτοὶ εἶχαν ἀσφαλίσαι τὴ θύρα τῆς ψυχῆς τους, γιὰ νὰ μὴν εἰσέλθει ὁ Χριστός.

Κύλισαν τετρακόσια ἀκόμη ἔτη. Οἱ Ρωμιοὶ ὑποχωροῦσαν ἄτακτα καθὼς ἡ ἐπιθετικότητα τῶν ὀθωμανῶν πλέον Τούρκων σάρωνε τὴ Μικρὰ Ἀσία. Καὶ οἱ αὐτοκράτορες, ἱκανοὶ καὶ ἀνίκανοι, ἀναζητοῦσαν ἐναγωνίως λύση. Σέ περιόδους παρακμῆς πρυτανεύει ἡ λύση τῆς προσφυγῆς στὸν ξένο παράγοντα πρὸς ἀναζήτησι βοήθειας. Καὶ ὑποθηκεύτηκαν ἀρχικὰ ὅλες οἱ πρόσοδοι στίς ἀνερχόμενες δυνάμεις τῶν ἰταλικῶν πόλεων, οἱ ὁποῖες μονοπωλοῦσαν πλέον, ὡς διαθέτουσες ἰσχυρὸ στόλο, τὸ ἐμπόριο στὴ Μαύρη Θάλασσα καὶ στὸ Αἰγαῖο! Αὐτὸ στὴ σύγχρονη γλῶσσα τῆς οἰκονομίας λέγεται «ξένες ἐπενδύσεις σέ λιμάνια καὶ μεταφορικὰ μέσα»! Καὶ ἐντάθηκαν οἱ ἐπιστρατεύσεις μισθοφόρων μέ ὑποσχέσεις γιὰ ἀμοιβές τους ἀπὸ ταμεῖα ἄδεια πλέον ἀπὸ καιρὸ. Καὶ ἐκεῖνοι ὀργισμένοι ἀπὸ τὴν ἐξαπάτησή τους ρήμαζαν τὰ ὅποια ἐδάφη ἀπόμειναν ἐλεύθερα κατὰ τρόπο ἀγριότερο καὶ ἀπ' ἐκεῖνο τοῦ πλέον βάρβαρου ἐπιδρομέα.

Καὶ σὰν νὰ μὴν ἔφθανε αὐτό, ἄρχισαν οἱ ἄγριες ἀντιπαραθέσεις διεκδικητῶν τοῦ θρόνου. Καὶ ἓνας ἀπ' αὐτοὺς ζήτησε τὴ βοήθεια τῆς Δύσης. Ἔτσι φθάσαμε στὴν πρώτη ἄλωση τῆς Πόλης (1204). Ὅλοι σπεύδουμε νὰ καταγγείλουμε τοὺς Φράγκους γιὰ τὴ λεηλασία καὶ τοὺς Βενετούς γιὰ τὴν ἀρπαγὴ. Κρύβουμε ὅμως ἐπιμελῶς κάτι πολὺ σημαντικὸ: Γιὰ νὰ συμβεῖ ἡ πρώτη ἄλωση ἄνοιξαν πολλές καὶ ὄχι μία «κερκόπορτες» ἀπὸ τοὺς ὀπαδοὺς τοῦ προδότη διεκδικητῆ τοῦ θρόνου (ἄξίζει νὰ ἀναφέρω τὸ ὄνομά του;)

Ἐκτοτε ἡ αὐτοκρατορία, ἂν καὶ σύντομα ἀνασυντάχθηκε καὶ εὐδόκησε νὰ ἔχει κάποιους πολὺ ἄξιους αὐτοκράτορες, δὲν κατάφερε νὰ «σταθεῖ σταθερά στὰ πόδια της». Οἱ πρόσοδοι τοῦ δημοσίου ταμείου εἶχαν ὀριστικὰ ἐξανεμιστεῖ καὶ ἄλλοι δὲν ἦταν δυνατόν νὰ εἰσρεῦσουν σ' αὐτό. Τὸ ἐθνικὸ ἔδαφος εἶχε μειωθεῖ σημαντικά, ἰδιαί-

τερα μετά τό πέραςμα τῶν Ὁθωμανῶν στη Βαλκανική. Ἐτσι οἱ κάτοικοι τῆς Πόλης, πού αἰσθάνονταν τόν βίο τους ἀσφαλῆ μέσα στά τείχη πού εἶχαν ἀντέξει ἐπιδρομές καί ἐπιδρομές, ἄρχισαν νά ἀποσύρουν τά χρήματα ἀπό τούς κρυψῶνες καί νά τά διαθέτουν γιά τήν ἐπιβίωσή τους, ὅπως στήν τελευταία κατοχή οἱ κάτοικοι τῆς Ἀθήνας.

Ὅταν μία κοινωνία βιώνει τήν παρὰ κμή νοιάζεται μόνο γιά τό παρόν. Ἐτσι, ἄν καί ἔβλεπαν ὅτι τό τέλος πλησιάζει μέ μαθηματική ἀκρίβεια, οἱ κατέχοντες σπαταλοῦσαν γιά τίς καθημερινές τους ἀπολαύσεις. Ἡ ἔκλυση τῶν ἡθῶν ἦταν ἔκδηλη στό ἀνώτερο κοινωνικό στρῶμα τῶν ἀστικῶν κέντρων. Ἀντί νά σκέπτονται νά ἀσφαλίσουν ἔστω τά τείχη, ἀσφάλιζαν τίς γαστέρες, ὥστε νά μήν ἐξέρχονται παιδιά στόν κόσμο. Φρόντιζαν οἱ πάντες νά μή μείνει ἀνοικτή κάποια «κερκόπορτα» καί περάσουν τά παιδιά στόν κόσμο τους. Συνήθως ἐπικαλούμαστε τήν ἀρπακτικότητα τῶν κατακτητῶν, πού ἠθελαν νά ἐπανδρῶνουν μέ Ρωμιούς τά γενοίταρικά τάγματα. Κανένας λόγος γιά τήν τότε, ὅπως καί σήμερα, δημογραφική κατάρρευση! Ὁρνοῦμε, γιατί δέν φυλάσσονται ἐπαρκῶς τά σύνορά μας, τώρα πού δέν διαθέτουμε τείχη, ἀδιαφοροῦμε ὅμως γιά τήν δημογραφική συρρίκνωσή μας καί τήν ἐξώθηση πρὸς διαρκεῖς μεταναστεύσεις λόγω παραχωρήσεως τῶν προσόδων μας στούς ξένους «εταίρους», «φίλους», «συμμάχους»!

Καί ἀφοῦ, μέ τά ταμεῖα ἄδεια, κάθε ἐλπίδα γιά βοήθεια εἶχε ἐκλείψει, σκέφθηκαν ἐκεῖνοι οἱ ἐλάχιστοι, αὐλικοί, ἐκκλησιομάχοι διανοούμενοι καί ἐπίορκοι κληρικοί, πού δῆθεν νοιάζονταν γιά τή σωτηρία τοῦ ὑπολείμματος τῆς αὐτοκρατορίας, νά ἐκποιήσουν στή Δύση τήν πίστη τοῦ

λαοῦ, τό πολυτίμητο τζιβαῖρικό, κατά τόν Μακρυγιάννη! Καί βγαίνουν σήμερα οἱ ἐθνομηδενιστές, οἱ πάντοτε πρόθυμοι νά ἐκποιήσουν στίς σύγχρονες ἀγορές τῆς Δύσης κάθε τι πού ὁ λαός μας διαχρονικά θεωρεῖ πολύτιμο, καί μέμφονται τούς φανατικούς τῆς θρησκείας, γιατί συντέλεσαν στήν ἄλωση τῆς Πόλης! Αὐτοί οἱ πάντοτε διαχωρίζοντες τή θέση τους ἀπ' ἐκείνη τοῦ λαοῦ, τόν ὅποιο διαχρονικά θυσιάζουν «διά μίαν δολεράν καλημέραν τῶν (δυτικῶν) πρέσβεγων», κατά τόν Μακρυγιάννη. Καί ψηφίζουν ὅλα ἐκεῖνα τά ἄρθρα τά ἐνάντια στήν πίστη τοῦ λαοῦ ἐνισχυόμενοι ἀπό τή θλιβερή σιωπή ποιμένων καί θεολόγων, ἀρκετοί ἀπό τούς ὁποίους ἔχουν μαγευτεῖ ἀπό τά «φῶτα» τῆς Δύσης ὑπό τήν ἐπίδραση τῆς κινήσεως τοῦ οἰκουμενισμοῦ καί φθάνουν νά θεωροῦν φανατικούς ἢ ξεπερασμένους τούς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας!

Ἡ Ἑλλάδα σήμερα πρέπει νά διαθέτει ὄχι τείχη, ἀλλά ἄλλα μέσα γιά τήν υπεράσπισή της. Αὐτή ὅμως ἔχει ἀναθέσει τήν παντοία ἄμυνά της στούς δυτικούς, οἱ ὁποῖοι φροντίζουν γιά τόν ἐκμαυλισμό τῶν τέκνων της, γιά τήν οἰκονομική ἐξαθλίωσή τους, γιά τή φυγή ἀπό τή χώρα καί γιά τήν κάλυψη τῶν δημογραφικῶν ἀπωλειῶν μέ τήν ἐγκατάσταση νέων κατοίκων ὄχι ὡς κατακτητῶν, ὅπως ἀρκετοί τούς ἐκλαμβάνουν, ἀλλά ὡς θύματα ἄγριας ἐκμετάλλευσης καί ἐδῶ, ὅπως καί στίς χώρες προέλευσής τους. Καί ἐμεῖς συνεχίζουμε νά ἀναζητοῦμε κάποια ἀνοικτή «κερκόπορτα», γιά νά δικαιολογήσουμε τά παντελῶς ἀδικοιολόγητα, ἐνῶ ἀποκοπήκαμε ἀπό τίς ρίζες μας καί ἀνοίξαμε ὅλες τίς πύλες διάπλατα καί μέ τή θέλησή μας.

Ἄπ. Παπαδημητρίου

ΒΥΖΑΝΤΙΝΕΣ ΑΝΤΑΓΓΕΙΕΣ

«Στις 29 Μαΐου 1453, ένας πολιτισμός σαρώθηκε αμετάκλητα. Είχε αφήσει μία ένδοξη κληρονομιά στα Γράμματα και στην Τέχνη. Είχε βγάλει χώρες ολόκληρες από τη βαρβαρότητα και είχε δώσει σε άλλες την εκλέπτυνση των ήθων. Για 11 αιώνες η Κωνσταντινούπολις ήταν τό κέντρο ενός κόσμου φωτός», αποφαίνεται επιγραμματικά ο κορυφαίος άγγλος βυζαντινολόγος Στήβεν Ράνσιμαν.

Μέ την εύκαιρία της μνήμης της αλώσεως αξίζει να θυμηθούμε με άδρες πινελιές τί όντως προσέφερε τό Βυζάντιο στον παγκόσμιο πολιτισμό.

Καταρχήν ή Ρωμανία -τό 1562 έφευρέθηκε ό όρος Βυζάντιο από τον Ίερεμία Βόλφ- διέσωσε την ελληνική γλώσσα και την πολιτιστική κληρονομιά. Χρησιμοποιώντας την Έλληνική έδωσε στον κόσμο ένα πλήρες και ακριβές όργανο επικοινωνίας, κατάλληλο να εκφράσει και τίς πιο λεπτές ιδέες. Ή Πόλη υπήρξε

ό ιερός φύλακας του παλαιού θησαυρού, τό μεγάλο κέντρο της έκπολιτιστικής δημιουργίας, πού έμψύχωσε την κληρονομιά της αρχαιότητας με τή νέα πνοή του χριστιανισμού και έδωσε νέα ώθηση, καθώς αποτέλεσε δυναμογόνο κοίτασμα για τόν πολιτισμό.

Ό μητροπολίτης Καισαρείας Άρέθας φρόντισε να αντιγραφούν όρθά και να διασωθούν πολλά έργα των αρχαίων ελληνών συγγραφέων. Τό παράδειγμά του βρήκε πολλούς μιμητές. Στα περισσότερα μοναστήρια του Βυζαντίου υπήρχαν έπιτελεΐα καλλιγράφων μοναχών, οί όποιοι συνεχώς άντέγραφαν αρχαία συγγράμματα σε παπύρους και περιγαμηνές. Μέ αυτόν τον τρόπο δέν χάθηκε ό πνευματικός θησαυρός των αρχαίων προγόνων. Τό 75% περίπου των γνωστών σήμερα αρχαίων ελληνών συγγραφέων μάς έγινε γνωστό μέσω βυζαντινών χειρογράφων.

Άλλά ή Ρωμανία δέν ήταν άπλός θε-

ματοφύλακας· ήταν διαμορφωτής και δημιουργός. Ποιητές και ιστορικοί, φιλόσοφοι και ρήτορες στη Βασιλεύουσα, «τόν προμαχώνα του πολιτισμού», βρήκαν άσυλο. Η Θεολογία, η Φιλοσοφία, τό Δίκαιο, η Ποίηση, η Ύμνογραφία και άλλες επιστήμες γνώρισαν καταπληκτική άνθηση. Ρωμανός ο Μελωδός, Ίωάννης Δαμασκηνός, Κοσμάς Μαΐουμᾶ, Ίωσήφ ο ύμνογράφος, Άνδρέας Κρήτης, Παῦλος Σιλεντιάριος, Μιχαήλ Ίταλικός και ἄλλοι ἄκομή μέ τήν ἄνωθεν φώτιση χάρισαν στή βυζαντινή ποίηση ἀπαράμιλλους στίχους. Γιά τή μεγαλόπνοη τέχνη γενικά αὐτῆς τῆς περιόδου ὁ Στῆβεν Ράνσιμαν δήλωνε μέ θαυμασμό: «Κάποιοι ὑποστηρίζουν ὅτι τό Βυζάντιο δέν εἶχε τέχνη... Ἡ βυζαντινή τέχνη ἦταν ἀπό τίς μεγαλύτερες σχολές τέχνης παγκοσμίως. Κανένας ἀρχαῖος Ἑλληνας δέ θά μπορούσε νά χτίσει τήν Ἀγία Σοφία, αὐτό ἀπαιτοῦσε πολύ βαθιά τεχνική γνώση. Κάποιοι, ξέρετε, ὑποστηρίζουν ὅτι ἡ βυζαντινή τέχνη εἶναι στατική. Δέν ἦταν καθόλου στατική, ἀλλά ἦταν μία σχολή τέχνης ἀπό τίς σημαντικότερες στόν κόσμο, πού ὅσο περνᾷ ὁ καιρός ἐκτιμᾶται ὅλο καί περισσότερο, κι ὅσοι ἔλληνες διανοούμενοι σᾶς λένε ὅτι τό Βυζάντιο δέ δημιούργησε τίποτε, εἶναι τυφλοί».

Ἀναπτύχθηκαν ἐπίσης μεγάλα μοναστικά κέντρα, ἐμφανίσθηκαν μεγάλες μορφές ἀγίων Πατέρων. Τό Βυζάντιο ὑπῆρξε ὁ κυριότερος ἐκπολιτιστικός παράγων τῆς ἀνθρωπότητας. Οἱ ἱεραπόστολοι μέ ἀπίστευτο ἡρωισμό καί αὐταπάρνηση ἐξορμοῦσαν ἀπό τίς ἐρήμους τῆς Σιβηρίας μέχρι τίς ἐσχατιές τῆς Αἰθιοπίας καί ἐξημέρωναν τούς λαούς μέ

τό φῶς τοῦ Εὐαγγελίου. Ἀπό τήν Ἱρλανδία μέχρι τήν Κίνα ἐντοπίζουμε ἐπιδράσεις τῆς βυζαντινῆς τέχνης. Καί εἶναι γνωστό ὅτι τό Βυζάντιο δημιούργησε τή γλῶσσα καί τή φιλολογία τῶν σλαβικῶν λαῶν.

Ἐπίσης κατά τή βυζαντινή περίοδο τά μαθηματικά, ἡ ἀστρονομία, ἡ ἱατρική, ἡ βοτανολογία, ἡ ζωολογία παρουσιάζουν ἰδιαίτερη ἄνθηση. Ὁ φιλόσοφος Λέων, ὁ Γεώργιος Παχυμέρης, ὁ Θεόδωρος Μετοχίτης, ὁ Νικηφόρος Γρηγοῤᾤς προσέφεραν ἀνεκτίμητες ὑπηρεσίες στίς φυσικομαθηματικές ἐπιστήμες. Ὁ Ὀρειβάσιος τελειοποίησε τήν ἱπποκρατική ἱατρική. Ὁ Ἀέτιος ὁ Ἀμιδηνός, ὁ Ἀλέξανδρος ἀπό τίς Τράλλεις, ὁ Θεόφιλος ὁ πρωτοσπαθάριος συνέβαλαν τά μέγιστα στόν τομέα τῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης. Ἡ χειρουργική πρακτική ἔφτασε σέ μεγάλο βαθμό αὐτοτέλειας, ἐνῶ μέ ἐντυπωσιακό τρόπο οἱ γιατροί καταγίνονταν μέ θέματα παθολογίας καί θεραπευτικῆς.

Ἀναπτύχθηκε ἐπίσης ὑψηλή κοινωνική πρόνοια καί φιλανθρωπία γιά πρώτη φορά μέ ὀργανωμένη μορφή. Μέ τή στοργική φροντίδα τῆς Ἐκκλησίας ἰδρύθηκαν νοσοκομεῖα μέ ἀποκορύφωμα τό περίφημο ἴδρυμα τοῦ αὐτοκράτορα Ἰωάννη Β΄ Κομνηνοῦ στό συγκρότημα τῆς μονῆς Παντοκράτορος. Διέθετε συνολικά 50 κρεβάτια, κλινικές εἰδικότητων, ὅπως χειρουργική, ὀφθαλμολογική, γυναικολογική, ἐξωτερικά ἱατρεῖα καί φαρμακεῖο.

Σέ κάθε μικρό ἢ μεγάλο βυζαντινό μοναστήρι ἔβρισκαν καταφύγιο καί περίθαλψη οἱ ταξιδιώτες, οἱ πτωχοί καί οἱ ἄρρωστοι. Σέ ὅλες τίς πόλεις τοῦ βυζαντινοῦ κράτους ὑπῆρχαν νοσοκομεῖα, πού

φρόντιζαν για την ἀνακούφιση καὶ τὴ θεραπεία τῶν ἀσθενῶν, ἀνεξάρτητα ἀπὸ ἐπάγγελμα, ἐθνότητα ἢ φύλο. Ἰδρύματα γιὰ πτωχοὺς γέροντες, λεπρούς, τυφλοὺς, ὀρφανὰ, χῆρες, πρόσφυγες, ναυαγούς καὶ ὁδοιπόρους ὑπῆρχαν σὲ ὅλα τὰ σημεῖα τῆς αὐτοκρατορίας, στὶς πόλεις, στὴν ὑπαιθρο καὶ κυρίως μέσα στὰ μοναστήρια. Κάθε πόλη τῆς βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας εἶχε ἀνάλογα μὲ τὶς ἀνάγκες τοῦ πληθυσμοῦ τὰ ἀπαραίτητα εὐαγῆ ἰδρύματα καὶ τοὺς γιατροὺς της.

Ἀκόμη καὶ σὲ δύσκολες ἱστορικές συνθήκες, ὅπως μετὰ τὴν ἄλωση ἀπὸ τοὺς Φράγκους τὸ 1204, ἐνῶ ἡ αὐτοκρατορία ἔφθινε καὶ κατέρρεε πολιτικά, οἰκονομικά καὶ στρατιωτικά, παρουσιάσθηκε ἕνας ἀξιοσημεῖωτος πνευματικός δυναμισμός μὲ θαυμαστὲς ἀναλαμπές σὲ ὅλες τὶς ἐκφάνσεις τοῦ πολιτισμοῦ, γνωστός ὡς «Παλαιολογία Ἀναγέννηση». Χαρακτηριστικότερη καὶ δυναμικότερη παρουσία ὑπῆρξε ὁ Ἡσυχασμός τοῦ ΙΔ' αἰῶνα μὲ κύριο ἐκπρόσωπό του τὸν ἅγιο Γρηγόριο τὸν Παλαμᾶ.

Ἄς σταθοῦμε καὶ σὲ μία ἄλλη παράμετρο: Πόσοι στὴν Εὐρώπη ἀναγνωρίζουν ὅτι ἡ Ρωμανία λειτούργησε ὡς ἀσπίδα καὶ ὄχυρό γιὰ τοὺς ἐξ ἀνατολῶν ἐπίβουλους, ὥστε νὰ μπορεῖ ἡ Δύση νὰ ἐφησυχάζει, νὰ ὀργανώνεται, νὰ ἐκπολιτίζεται; Οὐννοὶ (5ος αἰώνας), Σλάβοι (6ος), Πέρσες, Ἀβανοὶ, Ἀραβες (7ος), Κουμάνοι, Πετσενέγοι, Σελτζούκοι (8ος - 10ος), Ὀθωμανοὶ (15ος) δοκίμασαν νὰ πλήξουν τὴ δύναμή της καὶ νὰ μεταβάλουν -«εἰς μάτην»- τὰ σύνορα τῆς Εὐρώπης!

Τὸ Βυζάντιο ἀναμφισβήτητα εὐεργέτησε πολυπλῶς καὶ πολυτρόπως τὴν ἀνθρωπότητα. Εἶναι τόσο πολλὰ τὰ ἐπιτεύγματα καὶ τὰ εὐεργετήματά του, ὥστε νὰ καταντᾷ ἄδικο σύγχρονοι Γραικύλοι νὰ λησμονοῦν ὅτι τοῦ χρωστοῦμε εὐγνωμοσύνη καὶ νὰ ἐπιδιώκουν ἀπευθείας διασύνδεση μὲ τὴν ἀρχαία Ἑλλάδα, ὑποτιμώντας τὴ φωτεινὴ τροχιά του.

Εὐδοξία Αὐγουστίνου

ΔΩΡΕΕΣ

Γιὰ τὴν Ἀδελφότητα

Ἀνώνυμος 250€ * Ἀνώνυμος, εἰς μνήμην Ἀχιλλέως, 20€.

Γιὰ τὴ Φιλανθρωπία

Κ.Χ. 150€ * Κουβρακίδου Εὐγνωσία 50€ * Σωτηροπούλου Ἀναστασία, εἰς μνήμην Ἐλένης Ἀσημῆ, 50€.

Γιὰ τὸ Περιοδικό

Καρβουνίδου Ἡσαΐα 40€ * Κιουτουκίδου Σοφία 10€ * Κτενᾶ Σοφία 10€ * Μαντζουράνη Σταυρούλα 10€ * Τελμετίδου Κερασιά 10€ * Trikoili Eleni 15€* Τσακίρη Ζωγραφιά 10€.

Γιὰ τὴν

Κατασκήνωση

Α.Π. 100€ * Γ.Π. 20€ * Δ.Α. 100€ * Κ. 1700€ * Κ.Α. 200€ * Κ.Π. 450€ * Τ.Χ. 500€ * Ἀνώνυμο 150€.

Γιὰ τὶς Φυλακές

Τσιλιγκιρίδου Εὐαγγελία, εἰς μνήμην ἀδελφοῦ της Ἀλεξάνδρου, 100€.

Ἀπό τόν ἄμβωνα τῆς Κυριακῆς

Κυριακή 7/5, τοῦ Παραλύτου

«ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ ἀσθενῶν· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω... ἐν ᾧ δὲ ἔρχομαι ἐγώ, ἄλλος πρὸ ἐμοῦ καταβαίνει» (Ἰω 5,7).

Εἶπε τό παράπονό του ὁ παράλυτος χωρίς πικρόχολη διάθεση ἐναντίον τόσων καί τόσων πού ἀσφαλῶς τόν παραγκώνισαν γιά νά πέσουν αὐτοί πρῶτοι στό νερό. Ὁ ταπεινός ἄνθρωπος δέν ἔχει ποτέ ἀπαιτήσεις ἀπό τούς ἄλλους καί δέν παραπονεῖται.

Βρίσκει πάντοτε τή δύναμη νά τούς δικαιολογεῖ. Καί ὁ Κύριος, πού μέ τήν ἐρώτησή του δόκίμασε τήν ταπείνωση τοῦ παραλυτικοῦ, θεράπευσε μόνο αὐτόν ἀπό τόσες δεκάδες καί ἑκατοντάδες

ἴσως ἀρρώστους πού ἦταν στήν κολυμβήθρα τῆς Βηθεσδά. Ὁ Θεός πάντοτε ἐκτιμᾷ καί βραβεύει τήν ταπείνωση, ἀφοῦ κατά τόν ἀδιάψευστο λόγο του «ὁ Θεὸς ὑπερηφάνους ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν» (Ἰα 4,6).

Κυριακή 14/5, τῆς Σαμαρείτιδος
«ὁ οὖν Ἰησοῦς κεκοπιακῶς ἐκ τῆς ὁδοιπορίας ἐκαθέζετο οὕτως ἐπὶ τῇ πηγῇ» (Ἰω 4,6).

Ἐπάνω στό στόμιο τοῦ πηγαδιοῦ ὁ Κύριός μας, ἄνθρωπος τῆς δουλειᾶς, πού ἀπό μικρός τόσο κουράστηκε, κάθισε γιά νά ξεκουραστεῖ. Καί ἐκεῖ ἔστησε καρτέρι. Λέγει ὁ ἅγιος Χρυσόστομος: Ὅπως οἱ κυνηγοί, πού θέλουν νά πιᾶσουν καλὰ θηράματα, καιροφυλακτοῦν στίς πηγές ὅταν κατεβαίνουν νά πιοῦν τὰ ζῶα νερό καί ἐκεῖ τὰ συλλαμβάνουν, ἔτσι ὁ Ἰησοῦς, ὁ μέγας κυνηγός τῶν ψυχῶν, σωτήρας καί λυτρωτής ἀμαρτωλῶν, ἔ-

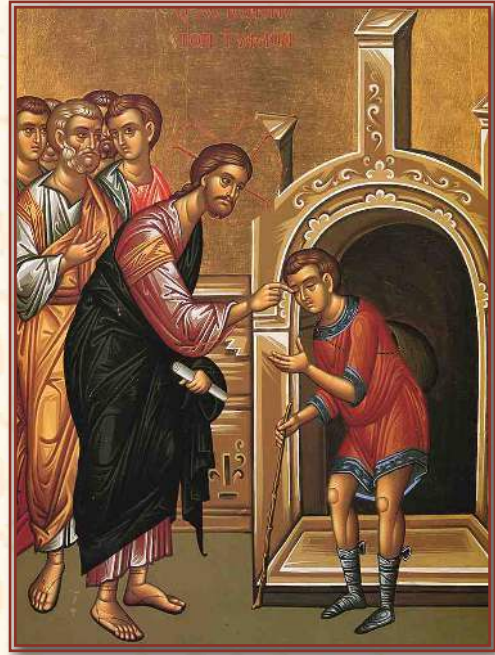

στησε καρτέρι στην πηγή καί περίμενε τό θήραμά του. Καί ἦλθε τό θήραμα καί τό συνέλαβε πολύ καλά καί τό ὁδήγησε ἐκεῖ πού ἤθελε, στην ἀληθινή ἐλευθερία, στην αἰώνια σωτηρία.

Κυριακή 21/5, τοῦ Τυφλοῦ

**«καὶ ἑώρακας αὐτὸν καὶ ὁ λαλῶν με-
τὰ σοῦ ἐκεῖνός ἐστιν»** (Ἰω 9,37).

Νά ποιὰ εἶναι ἡ πίστη ἡ ἀληθινή: νά βλέπω τόν Χριστό καί νά Τόν ἀκούω, νά πιστεύω ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ὁ Θεός πού ἔ-
γινε ἄνθρωπος, πού ἦλθε καί κήρυξε τό εὐ-
αγγέλιο καί ἀναστήθηκε ἐκ τῶν νεκρῶν. Ἡ
πίστη εἶναι τὰ μάτια μέ τὰ ὁποῖα βλέπουμε
τόν Χριστό, τὰ ἄφτια μέ τὰ ὁποῖα ἀκοῦμε
τόν Χριστό, ἡ καρδιά μέ τήν ὁποῖα νιώθου-
με τήν παρουσία τοῦ Χριστοῦ. Ἡ πίστη ἡ
ἀληθινή εἶναι ὑπέρβαση κάθε ἀδυναμίας,
κάθε λογικῆς, κάθε συμφορᾶς, κάθε κακί-
ας. Εἶναι ἡ συνάντηση καί ἡ ἔνωσή μου μέ
τόν Ἰησοῦ, τόν γλυκύτατό μου φωτοδότη
πού μοῦ ἄνοιξε τὰ μάτια. Ὅπως Αὐτός λέ-
γει «ἐγώ εἰμι τό φῶς τοῦ κόσμου» (Ἰω 8,
12), ἐγώ λέγω: Ἐγώ εἶμαι ὁ τυφλός πού
μοῦ ἔδωσες, Χριστέ, φῶς ἀπό τό φῶς σου καί ἄνοιξαν τὰ μάτια μου καί σέ βλέπω,
καί σέ ἀκούω καί συνομιλῶ μαζί σου.

Κυριακή 28/5, τῶν Πατέρων

«καὶ δεδόξασμαι ἐν αὐτοῖς» (Ἰω 17,10).

Δοξάστηκε ὁ Ἰησοῦς ἀπό τούς μαθητές του ὄχι διότι ἔμειναν μαζί του καί τόν ἀκολούθησαν καί μαθήτευσαν. Διότι ἐκεῖνο πού ἤθελε νά δώσουν ὡς συμμετοχή οἱ μαθητές ἦταν ἡ διάθεσή τους γιά νά λάβουν αὐτό πού ὁ Ἰδιος τούς ἔδωσε. Καί εἶναι ἓνα μεγάλο δόσιμο αὐτό, ὅταν κανεῖς δίδει τή διάθεσή του, δίδει τόν κενό χῶρο τῆς ὑπάρξεώς του γιά νά γεμίσει μ' αὐτό πού προσφέρει ὁ Ἰησοῦς. Εἶναι μιά προσφορά ἡ ὁποῖα ὄντως δοξάζει τόν Ἰησοῦ. Ἐπιπλέον ὁ Ἰησοῦς βλέπει διαχρονικά καί ὑπερ-
χρονικά τὰ πράγματα καί εἶναι γεγονός ὅτι δοξάστηκε διά τῶν μαθητῶν του. Αὐτός
πού τούς δόξασε μέ τό νά τούς ἀναθέσει τή μεγάλη ἀποστολή, δοξάστηκε ἀπό αὐτούς
μέ τό νά καταγγείλουν τό ὄνομά του στά πέρατα τῆς γῆς, νά γίνουν μάρτυρές του
ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς.

Στέργιος Ν. Σάκκος
(ἀπό λειτουργικά κηρύγματα)

Ὁδοιπορικό

Ἕνα κομμάτι γῆς μιᾶ γιά σύρανό...

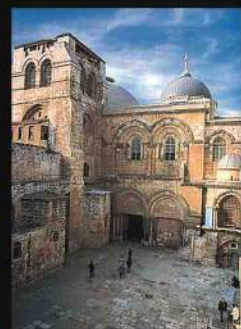
Βαδίζοντας στήν Ἀγία Γῆ ὁ προσκυνητής ἀναπόφευκτα νιώθει κι ἀκούει φωνές. Δέν θά μπορούσε ἄλλωστε ἡ γῆ αὐτή, πού ἔνωσε στό πρόσωπό της τά βήματα τοῦ Δημιουργοῦ, νά σιωπήσει. Ὅσα χρόνια κι ἄν περάσουν μιᾶ γιά τό θαῦμα πού ἔζησε, ἀρκεῖ κανεῖς νά ᾄχει ἀνοιχτά τά ἀφτιά καί τά μάτια τῆς ψυχῆς, ἀρκεῖ νά συντονίσει τίς γήινες αἰσθήσεις του μέ τή συχνότητα τοῦ οὐρανοῦ. Ἐτσι μοναχά ἀφουγκράζεται τούς ψιθύρους τῆς ἄψυχης γῆς, πού ἔζησε τό ἀνομολόγητο θαῦμα τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Πλάστη της.

Ξεκινώντας ἀπό τήν πόλη τήν ἁγία, τήν Ἱερουσαλήμ, σέ κάθε γωνιά τῆς Ἀγίας Γῆς ἀκούει ὁ προσκυνητής τά βήματά Του, ἀφουγκράζεται τίς εὐχαριστίες τῶν εὐεργετημένων ἀλλά καί τούς ὑποκριτικούς ψιθύρους διαβολῆς... Περνώντας μπροστά ἀπ' τό Πραιτώριο ἀκούει ἀκόμη τήν ἠχώ τῶν χλευασμῶν, τῶν ἀποδοκιμασιῶν, τῆς καταδίκης τοῦ Δικαίου. Ἀφήνοντας τήν πόλη τήν ἡγαπημένη κατηφορίζει βυθισμένος σέ σκέψεις ἅγιες, περνᾷ τόν χεῖμαρρο τῶν Κέδρων καί ἀνηφορίζει γιά τό Ὅρος τῶν Ἑλαιῶν. Ἐκεῖ ἀφουγκράζεται τή φωνή τῶν αἰωνόβιων δέντρων πού ὑπῆρξαν μάρτυρες τόσων καί τόσων προσευχῶν τοῦ Ἀναμάρτητου, μά καί κείνης τῆς τελευταίας προσευχῆς τῆ νύχτα τῆς αἰσχύνης... Ἀναρριγοῦν ἀκόμη οἱ χιλιορτυδιασμένοι κορμοὶ τῶν

γέρικων ἐλιῶν θωρώντας τό φιλί τῆς προδοσίας καί νιώθοντας τίς σταγόνες τοῦ ἰδρώτα τοῦ Θεανθρώπου νά κυλοῦν «ὥσεί θρόμβοι αἵματος» (Λκ 22,44) στό χῶμα πού τίς τρέφει γιά αἰῶνες τώρα. Μιᾶ ἡ ἄλογη φύση γιά ὅσα ὑπέροχα εἶδε καί ἄκουσε, ἀρκεῖ ὁ νοῦς τοῦ πιστοῦ νά μεταφερθεῖ σ' ἐκεῖνο τό βράδυ τῆς ἀγωνίας πού ὁ Κύριος μνημόνευσε καί αὐτόν στήν προσευχή του· «οὐδὲν περὶ τούτων δὲ ἔρωτῶ μόνον, ἀλλὰ καί περὶ τῶν πιστευόντων διὰ τοῦ λόγου αὐτῶν εἰς ἐμέ...» (Ἰω 17,20).

Ἐπιστρέφοντας στήν πόλη τήν ἁγία ἀπό τήν «ὁδό τοῦ μαρτυρίου» καί στρέφοντας πίσω τή ματιά στό Ὅρος τῶν Ἑλαιῶν, ἀντηχεῖ ἀκόμη στά ἀφτιά τοῦ προσκυνητῆ τό «ἰδοὺ ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα» (Λκ 18,31), ἀναρριγεῖ στή θέα τοῦ Γολγοθᾶ καί καταλήγει γονατιστός μπρός στόν κενό τάφο, ψελλίζοντας τό «Χριστός Ἀνέστη!».

Μά ἐκεῖ πού οἱ ψιθύροι γιά τά μεγάλα καί τά θεϊκά γίναν κραυγές ἦταν ἡ ἔρημος, τό βασίλειο τῆς σιωπῆς. Ἡ ἔρημος πού διέσχισαν τόσες φορές ὁ Κύριος μέ τούς μαθητές του, ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος· ἀκόμη ἀντιλαεῖ τό «μετανοεῖτε» μέ τήν ἰδιόρρυθμη μά τόσο εὐγλωττη καφετιά σιωπή της. Κάθε γωνιά μιᾶ μέ τόν δικό της τρόπο γιά τίς δωρεές πού δέχτηκε ἀπό τόν μεγάλο εὐεργέτη. Ἡ εὐφορη Ἱερικῶ, ἡ Κανά, ὅπως καί ἡ Καπερναούμ

μιλά σήμερα μέ τά έρείπια της γιά τήν ά-
χαριστία της παρά τίς τόσες εύεργεσίες
πού γεύτηκε. Καί ή άλμυρή νέκρα τής Νε-
κράς Θαλάσσης μιλά μέ τά λείψανα τής ά-
πώλειας καί άκολασίας πού κρύβει στόν
βυθό της. Μιλοϋν τά άκρογιάλια τής Γεν-
νησαρέτ γιά τό σωτήριο κάλεσμα, εκείνο
των ταπεινών ψαράδων πού άγρευσαν
τήν οίκουμένη όλη. Μιλά ό Ίορδάνης μέ
τήν ύδάτινη λαλιά του, διαπερνώντας τήν
Άγία Γή, κηρύττοντας τό ύπερκόσμιο θαϋ-
μα τής άποκάλυψης τής Τριάδος.

Κράζει ή έρημος μέ τήν εύγλωττη σι-
ωπή της, μέ τήν άταιρη άπουσία πού κα-
θηλώνει τό μάτι καί άνυψώνει τόν νοϋ.
Μονότονη, καυτή, συλλογισμένη μιλά μέ
τούς άμμόλοφους, μέ τά βράχια τά άπό-
κρημνα καί τίς σπηλιές των οϋρανόφρο-
νων άγίων στα άγωνα σωθικά της -φω-
λιές άγιουσύνης- εκεί στήν ανθρωπινή έ-
ρημιά όπου ή ψυχή κοινωνεί μέ τό θεϊο
άληθινά άπερίσπαστα... Έκεί πού ή πύρα
τοϋ ήλιου ξασπρίζει τό ράσο τής άσκησης,
καίει τά πρόσωπα καί πυρακτώνει τίς
καρδιές άπό θεϊο έρωτα, λευκάζοντας τόν
χιτώνα τής ψυχής των έραστών Έκείνου.
Έκεί στήν έρημιά μου φάνηκε στ' άλήθεια
ότι έφτανε τό «Χριστός Άνέστη» πού ψά-
λαμε στόν Κενό Τάφο· έδω άκουγόταν πιό
δυνατά. Πόσο άλάλητοι στεναγμοί δέν ά-
κούστηκαν έδω; Πόσο χαμηλά νά κατέβη-
κε ό οϋρανός στίς έπίμονες προσκλήσεις
των άγίων Του; Στους δρόμους τής σιω-
πής, εκεί δέν γίνονται τά μεγαλύτερα
θαύματα; Έκεί πού συναντā ή ψυχή σέ

κάποιο φρέαρ τό Ύδωρ τής Ζωής. Αϋτή
είναι ή έρημος, τό συναπάντημα τής ψυ-
χής πού διψā γιά αιωνιότητα, μέ τόν ά-
πειρο Θεό.

Μιλοϋν τά μοναστήρια ριζωμένα πάνω
στά άγωνα βράχια πού έχουν στα σωθικά
τους μπηγμένο τόν σταυρό τοϋ Άναστημέ-
νου, τόσο κοντά στόν Γολγοθά, καί κρά-
ζουν «ζή Κύριος» ανά τούς αιώνες... Τό ίδιο
μουρμουρίζει καί τό ρυάκι πού κυλά μέσα
στήν ανυδρη έρημιά έξω άπ' τό μοναστήρι
τοϋ Χοζεβά. Έδω καταλήγει ό χείμαρρος
των Κέδρων, τό ρυάκι πού τό λένε «κήρυ-
κα τής ζωής» μέσα στήν έρημο. Λές καί ή
πόλις ή άγία έξόρισε τή ζωή στήν έρημο
καί έγινε ή έρημος γονιμότερη...

Ένας τάφος πού μιλά γιά ζωή, μία έ-
ρημιά πού μιλά γιά τήν πιό άληθινή έπι-
κοινωνία, τήν κοινωνία Θεοϋ καί ανθρω-
που, χώμα πού μιλά γιά οϋρανό... Αϋτή
είναι ή Άγία Γή. Καί ό ανθρωπος, τό έγώ
μας, μία μικρογραφία αϋτής τής γής, ένα
κομμάτι χώμα πού γίνεται άγιο κάθε πού
δέχεται μέσα του τό Σώμα τοϋ Άναστημέ-
νου... Έχοντας όλα αϋτά τά άκούσματα
στά νοητά άφτιά της, μία άγωνία έκφρά-
ζει ή ψυχή: Άς είναι αϋτή έδω ή γή, ή
προσωπική μου άγία γή, μία χωμάτινη
μεριά μέ οϋράνια λαλιά· χωρίς όρη προδο-
σίας, χωρίς «όδους μαρτυρίου». Άς είναι
ένas κενός τάφος μοναχά πού θā μηνā σέ
όσους θελήσουν νά άκούσουν τήν Άνά-
σταση τοϋ μεγάλου Έπισκέπτη!

Δ. Καλογεράκη

Πρωτομάρτυρες τῆς ἀγχόνης

Μές στόν ἀνθό τῆς νιότης τους τά δύο ὁμορφα λεβεντόκορμα παλληκάρια τῆς Κύπρου μάχονται, ἀπό τόν Ἀπρίλη τοῦ 1955, μαζί μέ τούς τόσους ἄλλους ἀγωνιστές τῆς ΕΟΚΑ (Ἑθνική Ὁργάνωση Κυπρίων Ἀγωνιστῶν) κατά τῶν ἀγγλων ἀποικιοκρατῶν-κατακτητῶν. Εἶναι ὁ Μιχαήλ Καραολῆς καί ὁ Ἀνδρέας Δημητρίου. Πονοῦν, γιατί ἡ ἑλληνική καί ὀρθόδοξη πατρίδα τους, ἡ Κύπρος, εἶναι ἀκόμη σκλαβωμένη. Ἀσήκωτη κι ἡ ἐπαίσχυντη πράξη πού φουσκώνει τά νεανικά τους στήθη.

Ἦταν τό 1878 πού ὑπογράφηκε ἡ ἄτιμη αὐτή δοσοληψία. Οἱ Τοῦρκοι πούλησαν τήν Κύπρο στούς Ἕγγλους. Μά οἱ πατρίδες, οἱ ἄνθρωποι, τά πατρογονικά χώματα, οἱ τάφοι τῶν πατέρων δέν πουλιοῦνται, δέν κοστολογοῦνται. Ἀπό τότε σύσσωμο τό νησί τους ὕψωσε φωνή διαμαρτυρίας. Ἀκατάπαυστος ὁ ἀγώνας τους γιά λευτεριά καί δικαίωση.

Πολεμᾷ ὁ Μιχαήλ στήν πρώτη γραμμή. Κάποια στιγμή οἱ Ἕλληνες τόν συλλαμβάνουν μέ τήν κατηγορία ὅτι σκότωσε τόν ἀστυνομικό Πουλλή πού συνεργαζόταν μέ τούς κατακτητές. Στό δικαστήριο βροντοφωνάζει τήν ἀλήθεια: «Εἶμαι ἀθῶος». Ἀδίστακτος ὁ τύραννος τόν καταδικάζει καί τόν ρίχνει στίς κεντρικές φυλακές τῆς Λευκωσίας. Ξέρει καλά πῶς δέν τόν σκότωσε ὁ Καραολῆς, ἀλλά θέλει νά τόν βασανίσει παραδειγματικά, γιατί κανένα μυστικό τῆς ΕΟΚΑ δέν μπόρεσαν νά τοῦ ἀποσπάσουν. Οἱ Ἕλληνες τοῦ συμπεριφέρονται ἀπάνθρωπα. Ποικίλα τά μαρτύριά του.

Ὁ βάνουσος κυβερνήτης τῆς μεγαλονήσου, ὁ Χάρντιγκ, γιά νά ἐκδικηθεῖ τά ἀλύγιστα παλληκάρια τῆς ΕΟΚΑ ἐπινόει ἕνα ἀπάνθρωπο μαρτύριο, τήν ἀγχόνη. Δέν λογάριαζε ὅμως πῶς οἱ εὐσεβεῖς αὐτοῖ νεοί θά τήν ἐξαγίαζαν μέ τήν ὅλη τους στάση καί θά τήν καθιστοῦσαν ἱερό σύμβολο θυσίας. Στ' ἀλήθεια, πόσα σταυρώσιμα τροπάρια καί ἐγκώμια τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς δέν ἀκούστηκαν ἀπό τό φοβερό αὐτό ἱκρίωμα, πού τά ἔψαλλαν οἱ μελλοθάνατοι μέ λεβεντιά ψυχῆς, προτοῦ ἡ θηλειά τοῦς φράξει τόν λαιμό! Νά, τό μυστικό τους ὅπλο. Ἀντλοῦσαν θάρρος καί δύναμη ἀπό τό σταυρικό πάθος τοῦ Χριστοῦ, γι' αὐτό ἦταν ἀλύγιστοι κι ἐχέμυθοι μέχρι νά ἐκπνεύσουν.

Παραμονές τῆς ἐκτέλεσῆς του γράφει στόν ἀδελφό του ὁ 23χρονος Καραολῆς:

«Εἶμαι, ἀγαπητέ μου ἀδελφέ, πολύ στενοχωρημένος πού θά σέ λυπήσω μέ τά νέα μου, ἀλλά ἀφοῦ ὁ Θεός μου ἐπεφύλαξε τό πικρόν τοῦτο ποτήριον “οὐ μή πίω αὐτό;”. Γενηθῆτω τό θέλημα τοῦ Παν-

τοδυνάμου...

Ἐάν ὁ Παντοκράτωρ Κύριος δέν ματαιώσῃ τά σχέδιά τους, τότε τήν ἐρχομένην Πέμπτην, τήν αὐγήν θά ἀνέλθω εἰς τό φονικόν ἱκρίωμα, διά νά ὑποστῶ τό μαρτύριον πού ἀπό τόσους μῆνες δολίως ἐμελέτησαν ἄνδρες ἄδικοι καί πονηρότατοι παρά πᾶσαν τήν γῆν...».

Κι ἕνας ἄλλος «κατάδικος», ὁ Ἀνδρέας Δημητρίου, θά ἐκτελεσθεῖ μαζί του. Ἀπό τό διπλανό κελλί ὁ Κυριακίδης τοῦ ἔλεγε παραπονεμένος: «Σέ ζηλεύω, Ἀντρέα, γιατί θά κρεμαστεῖς πρῶτος, ἐνῶ ἐμεῖς θά πυκνώσουμε ἀργότερα τή χορεία τῶν μαρτύρων».

Παραμονή τοῦ θανάτου του ἔρχονται νά τόν δοῦν συντετριμμένοι οἱ γονεῖς του. Σεύονται οἱ φυλακές ἀπό τά ἠχηρά λόγια τοῦ 22χρονου Ἀνδρέα: «*Μήν κλαῖτε. Πεδαίνω γιά τή λευτεριά τῆς Κύπρου μας! Νά εἶσθε περήφανοι, γιατί πεδαίνω γιά τήν Ἑλλάδα!*».

Ὁ ἱερέας τῶν φυλακῶν π. Ἀντώνιος Ἐρωτοκρίτου ἐπισκέπτεται στά κελλιά τους τόν Καραολή καί τόν Δημητρίου. Θαυμάζει τό μεγαλεῖο τῆς ψυχῆς τους, τήν ἡρεμία τους. Τοῦς ἐξομολογεῖ, τοῦς μεταδίδει τή μαρτυροπλάστρα τροφή, τή θεία Κοινωνία, καί δακρύβρεχτος τοῦς ἀγκαλιάζει.

Μέ τόν Ἐθνικό Ὑμνο τοῦς κατευοδώνουν οἱ ἄλλοι κρατούμενοι. Γύρω στίς 3 μετά τά μεσάνυχτα, ξημερώνοντας ἡ 10η Μαΐου 1956, ἀνεβαίνουν στήν ἀγχόνη καί πετοῦν ἀγνές οἱ ψυχές τους γιά τήν αἰωνιότητα. Οἱ τάφοι τους -τά «φυλακισμένα μνήματα»-, στίς κεντρικές φυλακές τῆς Λευκωσίας, γίνθηκαν μέχρι σήμερα «κόσμου προσκυνητάρη».

Ἑλληνίς

Δολιοφθορά

Πολλές φορές είναι τόση καί τέτοια ή αδιαφορία καί ή άγνοια τών ανθρώπων γιά τήν ύπαρξη τής πνευματικής πραγματικότητας, πού νομίζει κανείς ό-τι πάνω σ' αυτή τή γή συνυπάρχουν καί εξελίσσονται παράλληλα δύο έντελώς διαφορετικοί κόσμοι, στεγανά αποκλεισμένοι ό ένας από τόν άλλο. Είναι αλήθεια ότι αὐτοί οί κόσμοι έκπέμπουν σέ άλλη συχνότητα καί όλα προσλαμβάνονται μέ διαφορετικά αίσθητήρια.

Ό φυσικός κόσμος χλευάζει καί απαξιώνει πλήρως τόν πνευματικό, ένω ό πνευματικός πονᾷ γιά τόν άπροσπέλαστο έγκλωβισμό πού καταδικάζει τόν φυσικό σέ μία νομοτελειακή καταστροφή. Ή «πρώτη ύλη» πού έπεξεργάζεται, καί γύρω από τήν όποία καταναλώνεται ό φυσικός κόσμος, είναι άπλά καί μόνο... ύλη. Ένώ τό «άντικείμενο» τοῦ πνευματικού κόσμου είναι θεανθρώπινο. Ένα πνευματικό «ύλικό», πού δέν περιορίζεται από φυσικούς νόμους καί από καμιά μορφή άεροστεγοῦς αποκλεισμοῦ. Κι αν ό φυσικός κόσμος είναι περιορισμένος καί καταδικασμένος νά κινεῖται μόνο μέσα στό ὅρια τών φυσικῶν νόμων, ό πνευματικός διαθέτει μυστικές εισόδους ὥσμωνσης καί διήθησης μέσα σ' αὐτόν. Κάτι σάν δολιοφθορά, λυτρωτική, γιά νά μήν επικρατήσει ή φθορά καί ό θάνατος.

Ό πρόεδρος τής πατρινῆς ομάδας μπάσκετ «Προμηθεάς» διαμαρτυρήθηκε

έντονα στήν ΕΣΑΚΕ (Ένωση Σωματείων Άνωνύμων Καλαθοσφαιρικῶν Έταιρειῶν), όταν ανακοίνωσε τή διεξαγωγή ενός αγώνα καθοριστικοῦ γιά τήν πρόκριση τής ομάδας του γιά τό βράδυ τής Μεγάλης Πέμπτης. Αξίζει νά παραθέσουμε αναλυτικά τή δήλωσή του:

«Από τήν ήμέρα τοῦ ὀρισμοῦ διεξαγωγῆς τής τελευταίας αγωνιστικῆς τῆς Μεγάλης Πέμπτης έκφράσαμε στόν ΕΣΑΚΕ τήν αντίθεσή μας γιά τήν ύπαρξη αγωνιστικῆς δράσης τῆ συγκεκριμένη ήμέρα. Προσωπικά τό θεωρῶ ντροπή. Έχουμε χάσει τό μέτρο.

Δέν είναι δυνατόν ό θεάνθρωπος νά είναι στό σταυρό καί εμεῖς νά παίζουμε μπάσκετ. Εἴμαστε ένα ὀρθόδοξο κράτος μέ τό 95% τών πολιτῶν νά είναι βαπτισμένοι χριστιανοί. Τό θεωρῶ πρόκληση νά παίζουμε μπάσκετ τῆ Μεγάλη Πέμπτη τό απόγευμα καί ό κόσμος νά φωνάζει ή νά πανηγυρίζει ή νά βρίζει τή στιγμή πού ό Πατέρας ὄλων μας αφήνει τήν τελευταία του πνοή πάνω στό σταυρό. Σέβομαι άπόλυτα τόν ΕΣΑΚΕ καί τίς δημοκρατικές διαδικασίες αλλά αν ἦταν στό χέρι μου δέν θά ἄφηνα τήν ομάδα μου νά κατέβει στό γήπεδο κι ἄς μηδενιζόταν κι ἄς χάναμε τόν στόχο τῶν play-off*. Άλλωστε υπάρχουν πολύ πιό σημαντικά πράγματα στή ζωή μας από τά play-off.

Έννοεῖται ότι προσωπικά τῆ Μεγάλη Πέμπτη δέν θά παραβρεθῶ στό γήπεδο.

Ἡ θέση μου, καί νομίζω ἡ θέση ὅλων τῶν φιλάθλων ἐκείνη τήν ἡμέρα, δέν εἶναι στά γήπεδα ἀλλά δίπλα τόν Ἑσταυρωμένο ζητώντας τό ἔλεός Του».

Ὅσο οἱ ἄρχοντες καί οἱ φορεῖς αὐτοῦ τό ταλαίπωρου τόπου θά «δουλεύουν» γιά λογαριασμό τοῦ ἄρχοντα τῆς ὕλης καί τοῦ σκότους, τόσο ἡ βάση, ὁ λαός, αὐτός πού σέ ὅλες τίς ἐποχές ὑπῆρξε ὁ θεματοφύλακας τῆς πίστεως, θά ἀντιστέκεται. Ὁ καθένας στό μετερίζι του, ἀκόμα καί μέσα ἀπό μία καλαθοσφαιρική ἐταιρεία, θά ἀνοίγει λαγούμια διαφυγῆς κάτω ἀπό τό στεγανό τερέν τοῦ σκότους γιά νά ἀναπνέει καθαρό πνευματικό ὀξυγόνο καί νά ἀποπνέει τή συνεχή ἀναζήτηση καί ἀνάγκη τοῦ ἐλέους τοῦ Θεοῦ.

Αὐτό ζητᾷ καί ὁ Θεός ἀπό τόν ἄνθρωπο, τή δυνατή ἐπιθυμία, τήν αἴσθηση αὐτῆς τῆς ἀδήριτης ἀνάγκης διαφυγῆς ἀπό τό φθαρτό, τό πρόσκαιρο, τό καταδικασμένο στόν θάνατο καί στήν ἀνυπαρξία. Τόν τρόπο καί τά μέσα μᾶς τά ἔχει ἐξασφαλίσει ὁ νικητής τοῦ θανάτου ἐδῶ καί 2.000 χρόνια. «Θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν, ἄδου τήν καθαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς, τῆς αἰωνίου, ἀπαρχήν...».

Ἀρκεῖ νά ἀνήκουμε σ' αὐτούς πού μέσα ἀπό αὐτή τήν ἀναζήτηση τῆς ἄλλης βιοτῆς θά προκαλοῦμε συνεχῶς φθορές στόν ἐχθρό τῆς ζωῆς καί κάλεσμα συστράτευσης σ' αὐτόν τόν ἀγώνα, ὄντως πολύ σημαντικότερο ἀπό τόν ἀγώνα τῶν play-off. Κι αὐτό τό κύμα ἀντίστασης μέρα μέ τή μέρα νά φουσκώνει καί νά γίνεται τσουνάμι ζωῆς.

Διακριτικός

* play-off: Μία δεύτερη ἀναμέτρηση ἀνάμεσα στίς τέσσερις πρῶτες ὁμάδες γιά τήν ἀνάδειξη τῆς καλύτερης ὁμάδας τοῦ πρωταθλήματος.

Κατασκήνωση, εἶσαι ἅγιος σταθμός...

Στίς κατασκηνώσεις τῆς Ἀδελφότητός μας στήν Καστανοῦσα Σερρών, μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ θά λειτουργήσουν φέτος οἱ ἐξῆς περίοδοι:

ΜΑΘΗΤΩΝ

Δ' - Ε' Δημοτικοῦ:

26/6 – 1/7

Στ' Δημοτικοῦ - Α' Γυμνασίου:

27/7 – 3/8

Β' - Γ' Γυμνασίου:

1/7 – 11/7

Α' - Β' - Γ' Λυκείου:

17/7 – 27/7

ΕΝΗΛΙΚΩΝ

Φοιτητῶν:

11/7 – 17/7

Γ' Ἀνδρῶν:

3/8 – 7/8

Α' - Β' Ἀνδρῶν:

23/6 – 26/6

Τίς δηλώσεις συμμετοχῆς μπορεῖτε νά τίς μεταφορτώσετε ἀπό τήν ἱστοσελίδα τῆς Ἀδελφότητός μας

www.apolytrosis.gr

Λόγω αὐξημένων αἰτήσεων συμμετοχῆς, θά τηρηθεῖ σειρά προτεραιότητος.

Τό κομποσκοίνι

Σέ ὄραμα ἢ στ' ὄνειρο, πιά δέν θυμοῦμαι,
πὼς εἶχα ξάφνου ἀρπαχτεῖ κι ἀνέβαινα
σέ οὐρανούς ὅλο χρυσάφια φωτεινούς.
Ὅμως, μέ τίς ἀμαρτωλές μου ἐνδυμήσεις
καί ἀναμνήσεις ἡμερῶν ἀρχαίων, ἄρχισα νά πέφτω
κι ὁλοένα σέ σκοτάδια νά βυθίζομαι.

Δίχως τήν αἴσθηση τοῦ σώματος, ὅλο τό αἶμα
σά νά 'χε φύγει ἀπ' τίς ἀρτηρίες καί τίς φλέβες
ἀφήνοντάς με ὅπως τ' ἀδειανό φριδοπουκάμισο
στ' ἀγκάδια, ἐνῶ ἡ ψυχή μου ἔτρεμε στό κρύο
τοῦ Ἄδη. Τότε πιά κατάλαβα στά δάχτυλά μου
τό τρακοσάρι κομποσκοίνι πού μοῦ εἶχε κάποτε χαρίσει
στή Σκήτη τῆς Μικρῆς Ἀγίας Ἄννας ὁ ἀγαπημένος μου
φίλος καί γέροντας πατήρ Γεράσιμος· καί ἄρχισα
νά ξεκουκκίζω κλαίγοντας τίς μαῦρες
καί βυσσινιές του χάντρες, παίρνοντας ἀνάσα
μέ τήν Εὐχή καί μέ τή χάρη τοῦ μεγάλου
ὕμνογράφου καί ὁσίου Ἀγιορείτου. Ἀπό τότε
σά βρίσκω λίγο χρόνο, τρέχω στό βαθύ σκοτάδι
γιά ν' ἀνταμώσω τοῦ μακαριστοῦ μου Γέροντα τό κομποσκοίνι.

Π. Β. Πάσχος

ΦΟΙΤΗΤΙΚΗ ΕΚΔΡΟΜΗ ΣΤΗ ΣΠΑΡΤΗ

Πρωτοετής φοιτητής φέτος θά πήγαινα για πρώτη φορά στη φοιτητική έκδρομή της Ἀδελφότητάς μας καί μέσα μου εἶχα τήν περiéργεια νά δῶ πόσο διαφορετική θά ἦταν ἀπό τίς μαθητικές διήμερες ἐκδρομές τῶν ομάδων πού συνήθιζα νά πηγαίνω τά προηγούμενα χρόνια. Τώρα μπορῶ νά πῶ πῶς ἦταν πρωτόγνωρη αὐτή ἡ ἐμπειρία μέ τά ἀδέλφια μου!

Τά μέρη πού ἐπισκεφθήκαμε ἦταν μοναδικά! Στήν ἀρχαία Κόρινθο σταθήκαμε στό βῆμα ἀπό ὅπου ὁ ἀπόστολος Παῦλος κήρυξε στούς Κορινθίους τό εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Μυστράς μέ τά ἐπιβλητικά του κάστρα καί τίς πολλές ἐκκλησίες του μᾶς μετέφερε πολλούς αἰῶνες πίσω, στούς λαμπροῦς βυζαντινοῦς χρόνους, δίνοντάς μας τήν ἐντύπωση ὅτι περπατούσαμε δίπλα στόν Δεσπότη τοῦ Μυστρά καί μετέπειτα αὐτοκράτορα τοῦ Βυζαντίου, Κωνσταντῖνο Παλαιολόγο! Στό σπήλαιο τοῦ Δυροῦ μέ τήν ἀνεπανάληπτη φυσική ὁμορφιά ἀπολαύσαμε μία «ὑπόγεια βαρκάδα» ἀνάμεσα σέ ἀμέτρητους σταλακτίτες καί σταλαγμίτες! Στή Μονεμβασιά θαυμάσαμε πέρα ἀπό τά καλοδιατηρημένα τεῖχη της καί τό μοναδικό τοπίο πού συνδύαζε βουνό καί θάλασσα καί ἔνα ἀπό τά προπύργια τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821. Τέλος οἱ Μυκήνες μέ τά μεγαλοπρεπῆ ἀνάκτορα, τούς τάφους τῶν βασιλέων καί τά πολυάρι-

θμα ἐκθέματα τοῦ Μουσείου, μᾶς θύμισαν τούς ἀρχαίους Ἑλλήνες καί τά ὀμηρικά ἔπη. Καί νά ἦταν μόνο αὐτά; Ἀρεόπολη, Γύθειο καί ποικίλοι ἄλλοι σταθμοί. Καί δίπλα μας, ὁ Ταῦγετος, τό βουνό πού μέ τίς ψηλές, χιονισμένες κορφές του δεσπόζει ἐπιβλητικό σέ ὁλόκληρη τή Λακωνία.

Πέρα ὅμως ἀπό τίς φυσικές αὐτές ὁμορφιές, εἶχαμε τήν εὐκαιρία νά ἀπολαύσουμε καί πολλές πνευματικές ἐμπειρίες. Ἡ ἐπίσκεψή μας στόν σεβασμιώτατο μητροπολίτη κ. Εὐστάθιο ὁ ὁποῖος μέ τόση ἀγάπη μᾶς δέχτηκε, τά ἀγιογραφικά ἀναγνώσματα τοῦ π. Μιχαήλ, ἡ μαγνητοφωνημένη ὁμιλία τοῦ μακαριστοῦ διδασκάλου μας Στεργίου Σάκου περί ἱστορικότητας τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, καί ὁ ἀναστάσιμος Κανόνας τόν ὁποῖο ψάλλαμε στούς Ναούς πού ἐπισκεπτόμασταν καί σέ κάθε εὐκαιρία πού μᾶς δινόταν ἦταν γιά μᾶς δύναμη ἀλλά καί γιά τόν κόσμο πού μᾶς ἔβλεπε, μᾶς ἄκουγε καί μᾶς χαιρόταν μία μαρτυρία τοῦ ἀναστημένου Κυρίου!

Π.Τ.
Φοιτητής Α.ΤΕΙ.Θ.

Ένα κλωνάρι άγριαχλαδιάς

Στόν τόπο του ή Άνοιξη άργοῦσε νά μπει. Τό ήξερε αυτό ό Κωνσταντίνος καί θυμόταν πώς όταν ήταν παιδί, ή μάνα του μέχρι καί τά μέσα του Μάη του φορούσε μέ τό ζόρι εκείνες τίς μάλλινες φανέλες πού του δυσκόλευαν άφάνταστα τή ζωή σάν μεγάλωναν οί μέρες καί έπαιζε ως άργά ποδόσφαιρο στήν άλάνα του χωριού του.

Τώρα, τριάντα χρόνια φευγάτος από τά μέρη πού αγάπησε παιδί, μέ τό λεπτό καλοκαιρινό μπουφάν του ριγμένο στήν πλάτη, ένιωθε ένα ρίγος νά του διαπερνά τό κορμί καί για πρώτη φορά δικαίωσε τή μάνα του! Στή νότια Ελλάδα τά δέντρα είχαν δέσει καρπούς. Έδω ήταν όλα όλάνθιστα κι άς ξημέρωνε αύριο του Άγίου Κωνσταντίνου!

Άπλωσε τό χέρι του νά κόψει ένα κλωνάρι άγριαχλαδιάς καί τότε του ήρθε συνειρμικά στόν νοῦ εκείνη ή μέρα, εκείνο τό περιστατικό πού δέν έφυγε ποτέ από τή μνήμη του. Ήταν μόλις είχε κλείσει τά δεκαπέντε του κι ή γιαγιά ή Παναγιώτα του είχε πάρει για δώρο ένα ήλεκτρονικό ρολόι πού ήταν συγχρόνως καί χρονόμετρο.

Χαμός είχε γίνει στήν άλάνα μόλις τό πρωτοπαρουσίασε. Ήταν τό πρώτο ήλεκτρονικό ρολόι πού έφτανε στό χω-

ριό τους. Άρχισαν νά μετράνε χρόνους καί επιδόσεις, νά ρυθμίζουν τίς πάσες τους στό ποδόσφαιρο μέ δευτερόλεπτα! Ό Κωνσταντίνος καί τό ρολόι του είχαν γίνει άναμφισβήτητα τό κέντρο όλης τής παρέας.

Στόν Κωνσταντίνο έκανε έντύπωση πώς ό πιο καλός του φίλος, τό γειτονάκι του, ό Θανάσης, ήταν μέσα στά νεύρα. Μέ τό παραμικρό ξεσπούσε σέ φωνές, πράμα άσυνήθιστο γι' αυτόν, καί σέ βρισιές. Τό ξάφνιασμα του Κωνσταντίνου μεγάλωσε ακόμα πιο πολύ όταν είδε τόν Θανάση νά αποσύρεται από τό παιχνίδι καί νά κάθεται μουτρωμένος κάτω από τήν άγριαχλαδιά πού ήταν δίπλα στό ρυάκι.

- Κτύπησε ό Θανάσης; ρώτησε μέ ένδιαφέρον τόν Γιάννη πού βρέθηκε μπροστά του.

- Δέ νομίζω, άπάντησε εκείνος καί συνέχισε τό παιχνίδι.

Ξέχασε έντελώς τόν Θανάση ό Κωνσταντίνος κι άφοσιώθηκε στό παιχνίδι. Κόντευε νά νυχτώσει όταν κατάκοποι όλοι τους από τό πολύ τρέξιμο άποφάσισαν νά σταματήσουν τό παιχνίδι.

- Ποιός έχει τό ρολόι μου; ρώτησε δίχως καμιά άνησυχία ό Κωνσταντίνος.

Κανείς όμως δέν άπάντησε.

- Έλα, φτάνει ή πλάκα, παιδιά, πρέπει νά γυρίσουμε καί στό σπίτι, εἶπε ὁ Γιάννης ὑποψιασμένος ὅτι κάποιος ἔκανε πλάκα στόν Κωνσταντῖνο.

Γρήγορα ὁμως κατάλαβε πώς κανένας δέν ἤξερε ποῦ ἦταν τό ρολοί καί ἄρχισαν νά ψάχνουν ὅλοι μέ ἀνησυχία σπιθαμή πρὸς σπιθαμή ὅλη τήν ἀλάνα.

- Ρέ σεῖς! Ὁ Θανάσης λείπει, σφύριξε κάποιος κι ὕστερα ἀπλώθηκε μία βουβή παγωμάρα.

- Ὁ Θανάσης δέν πρέπει νά ἦταν πολὺ καλά κι ἔφυγε, εἶπε σίγουρος γιά τόν φίλο του ὁ Κωνσταντῖνος.

- Δέν τόν εἶδες ἐσύ πόσο χλόμιασε ἀπό τή ζήλια του; εἶπε ὁ Λευτέρης.

- Τό βούτηξε κι ἔφυγε...

- Ἐγὼ τόν εἶδα πόσο λιμπίστηκε...

- Ἐγὼ τόν εἶδα πού τό κρατοῦσε καθὼς ἔβγαινε ἀπὸ τό παιχνίδι, εἶπε σκεπτικός ὁ Βασίλης, μά δέν νομίζω ὁ Θανάσης νά τό ἔκλεψε, δέν εἶναι τέτοιο παιδί!

- Κι ἐγὼ σὰς λέω πώς ἡ ζήλια δέν εἶναι καλὸς σύμβουλος, ξανάπε ὁ Λευτέρης καί δίχως νά πεῖ τίποτε ἄλλο χαιρέτησε καί τράβηξε γιά τό σπίτι του.

Τράβηξε κι ὁ Κωνσταντῖνος γιά τό δικό του, μά ἡ καρδιά του ἦταν ἀνάστατη. Τί θά ἔλεγε στοὺς δικούς του κοτζάμ παλληκάρη; Ὅτι δέν πρόλαβε νά πάρει στά χέρια του τό ρολοί καί τό ἔχασε;

Κοντοστάθηκε μπροστά στό σπίτι τοῦ Θανάση. Ὅχι, οὔτε γιά μία στιγμή δέν ἀποδέχτηκε μέσα του τήν καχυποψία τοῦ Λευτέρη.

- Θανάση! φώναξε δυνατά καί δίχως νά πάρει ἀπάντηση ἄνοιξε τήν πόρτα καί μπήκε μέσα.

Βρῆκε τόν φίλο του στό κρεβάτι νά ψήνεται στόν πυρετό. Ἐκεῖνος ἀναση-

κώθηκε.

- Δέν ἔνιωθα καλά καί ἔφυγα, τοῦ εἶπε καί ξανάγειρε ἀποκαμωμένος.

- Τό ρολοί τό ἔδωσα στόν Λευτέρη νά σοῦ τό δώσει, ξανάπε σάν νά τό θυμήθηκε ξαφνικά.

- Στόν Λευτέρη; ρώτησε ἔκπληκτος ὁ Κωνσταντῖνος.

- Ναί, δηλαδή δέν τοῦ τό ἔδωσα ἀκριβῶς. Τό εἶχα κρεμάσει σέ ἓνα κλωνάρι τῆς ἀχλαδιάς καί τοῦ τό ἔδειξα γιά νά σοῦ τό δώσει...

Δέν περίμενε ν' ἀκούσει τίποτε ἄλλο ὁ Κωνσταντῖνος. Ἐτρεξε καί πάλι πίσω στήν ἀλάνα πρὶν σκοτεινιάσει ἐντελῶς. Τίποτα πιά ἐκεῖ δέν μαρτυροῦσε ὅτι πρὶν δέκα λεπτά ὁ τόπος ἔσφυζε ἀπὸ ζωή. Βρέθηκε μέ βιάση κάτω ἀπὸ τό δέντρο. Ἀγωνιοῦσε μήπως δέν πρόλαβε καί ἔγινε ὁ Λευτέρης κλέφτης. Μά νά, ἀνάμεσα στά ἀνθισμένα κλωνάρια ξεχώρισε τό μαῦρο δερμάτινο λουρί τοῦ ρολογιοῦ του.

Ἀπλωσε τό χέρι του καί τό πῆρε κι ὕστερα ἔκοψε καί τό κλαράκι πού ἦταν κρεμασμένο. Θά τό πήγαινε γιά περαστικά στόν Θανάση.

Ξεκίνησε νά φύγει ὁ Κωνσταντῖνος, ὅταν εἶδε ἀπὸ μακριά τόν Λευτέρη νά ἔρχεται μέ προφύλαξη πρὸς τήν ἀλάνα. Τόν εἶδε γιά μία στιγμή νά παγώνει στή θέση του κι ὕστερα νά κάνει μεταβολή.

- Λευτέρη, φώναξε μέ ὄση δύναμη εἶχε ὁ Κωνσταντῖνος, περίμενέ με!

Σταμάτησε κατακόκκινος ἀπὸ τή ντροπή του ὁ Λευτέρης καί χαμήλωσε τὰ μάτια, ὅταν βρέθηκε μπροστά στόν Κωνσταντῖνο.

- Ἡ ζήλια δέν εἶναι καλὸς σύμβουλος, Λευτέρη μου, ἐσύ τό εἶπες! Χαίρομαι

ὅμως πού δέν πρόλαβε νά σέ κάνει καί κλέφτη! Τό ξέρουμε ἐσύ, ἐγώ κι ὁ Θανάσης! Καί κανείς ἄλλος δέν θά τό μάθει ὅτι ἤξερες πού ἦταν κρεμασμένο τό ρολόι....

- Συγχώρα με Κωνσταντίνε! εἶπε ἀνάμεσα σ' ἓνα λυγμό ὁ Λευτέρης.

- Νά, τοῦ εἶπε ὁ Κωνσταντίνος, πάρε τό κλωνάρι καί τράβα νά τοῦ ζητήσεις συγχώρεση! Τόν Θανάση ἀδίκησες πιό πολύ.

Τριανταπέντε χρόνια μετά, τίποτε δέν θύμιζε τήν ἀλάνα τῶν παιδικῶν του χρόνων. Μόνο ἡ ἀγριαχλαδιά δίπλα στό ρυάκι ἔμενε ἐκεῖ, μάρτυρας μιᾶς ἱστορίας πού ποτέ δέν τήν ἔμαθε κανείς ἄλλος παρά μόνο οἱ τρεῖς τους: αὐτός, ὁ Λευτέρης κι ὁ Θανάσης...

Ἦκοψε τό ἀνθισμένο κλωνάρι καί κατευθύνθηκε πρὸς τό πατρικό του. Ἦταν σίγουρος πῶς ἡ γριά μάνα του θά εἶχε ἀνάψει καί τήν ξυλόσομπα.

Σάν ἔφτασε στό σημεῖο πού συνάντησε τότε τόν Λευτέρη σταμάτησε. Ἦφθησε τό κλωνάρι νά πέσει ἀπό τό χέρι του. Ποτέ δέν κράτησε κακία μέσα του γιά τόν Λευτέρη. Μόνο εὐγνωμοσύνη, γιατί ἐκεῖνος τοῦ ἔμαθε πόσο κακός σύμβουλος εἶναι ἡ ζήλια καί δέν τήν ἄκουσε ποτέ στή ζωή του!

Ἑλένη Βασιλείου

Σχόλιο στήν ἐπικαιρότητα

Ὅχι στά τηλεοπτικά σκουπίδια

Γνωστό τηλεοπτικό κανάλι προβάλλει ἓνα ἀκραῖα διαστροφικό, ἀνταγωνιστικό, «ἀθλητικό παιχνίδι», τό Survivor. Εἰκοσιτέσσερις ἄνθρωποι καλοῦνται νά ἐπιβιώσουν σέ ἐγκαταλελειμμένο νησί, γιά ἑβδομάδες, ἔχοντας στίς ἀποσκευές τους τά ἀπαραίτητα ροῦχα τους καί βασική προμήθεια φαγητοῦ. Οἱ διαγωνιζόμενοι συμμετέχουν ὀργανωμένοι σέ δύο ὁμάδες, σέ εἰδικά διαμορφωμένα παιχνίδια, γεμάτα δράση καί δοκιμασίες. Σταδιακά, ὁ ἀνταγωνισμός μεταξύ ὁμάδων καί ἀτόμων ὀδηγεῖ στήν ἀνάδειξη τοῦ νικητῆ, ἀφοῦ ἀπορριφθοῦν οἱ ὑπόλοιποι ἢ καταρρεύσουν ψυχολογικά, σωματικά καί τελικά ἀποκλειστοῦν. Ὁ νικητής θά λάβει τό μεγάλο ἔπαθλο τῶν 100.000 εὐρώ.

Τό κοινό παρακολουθεῖ τίς ἀντιδράσεις καί τίς συμπεριφορές τῶν παιχτῶν καί συμμετέχει μέσω SMS, τά ὅποια ἀποφέρουν κέρδη σέ τηλεοπτικές / πολυεθνικές ἐταιρεῖες. Στήν πραγματικότητα, ἐδῶ καί δύο μῆνες ἡ χώρα μας βαυκαλίζεται, συζητώντας γιά τά καλλίγραμμα πόδια, τά σώματα, τούς κοιλιακοὺς τῶν συμμετεχόντων

στό Survivor καί παρακολουθώντας τό απόλυτο προϊόν υποκουλτούρας, πώς στόν μακρινό ἅγιο Δομίνικο παίζουν πραγματικό ξύλο, ἀλληλοπροδίδονται, ἀλληλομισοῦνται, λιμοκτονοῦν, δοκιμάζονται, ἐκτίθενται. «Μέ ἄλλα λόγια: ἀτομικισμός, προδοσία, ἀλληλοεξόντωση, ἀπαξίωση τῶν ἄλλων, κατάρρευση τῶν ἡττημένων, ἀποκλεισμός τῶν ἀδύναμων... Δέν εἶναι “ἀπλᾶ ἓνα παιχνίδι” εἶναι ἡ ἐπιβολή τοῦ βάρβαρου, παράλογου, παρηκμασμένου πολιτισμοῦ τοῦ κυρίαρχου συστήματος στό παιδιά μας ἀπ’ αὐτούς πού τά ἔχουν στερήσει τό πραγματικό παιχνίδι, τό γέλιο, τή χαρά καί τήν ἐλπίδα!», υπογραμμίζει εὐστοχα στήν ἀνακοίνωσή της ἡ Γ’ ΕΛΜΕ Θεσσαλονίκης.

Στό μεταξύ ἡ τηλεθέαση σπάει ρεκόρ (60%-78%) καθώς 2.500.000 τηλεθεατές -77,9% ἄνδρες ἡλικίας 25-34, 72,9% γυναῖκες ἡλικίας 15-24 καί 71,3% παιδιά παρακολουθοῦν κάθε βράδυ τό ἐλληνικό Survivor. Πρόκειται πραγματικά γιά κατάντημα καί παρακμή. Ἀποδεικνύεται ἔτσι γιά ἄλλη μιὰ φορά ὅτι ἡ κρίση δέν εἶναι οἰκονομική, εἶναι πρωτίστως πολιτισμική καί πνευματική. Θά ἔπρεπε νά μᾶς εἶχε «ἐνηλικιώσει» καί νά μᾶς εἶχε συνετίσει· νά μᾶς εἶχε κάνει πιά ἀπαιτητικούς ἀκόμη καί ὡς τηλεθεατές. Παραμένουμε φτωχοί, ἀπαίδευτοι καί μοιραῖοι!

Ἀκόμη καί στό Δημοτικά Σχολεῖα, 10χρονα παιδιά δέν περιορίζονται μόνο σέ συζητήσεις, ἀλλά παίζουν στό διαλείμματα παιχνίδια, μετατρέποντας τό προαύλιο σέ ἀναπαράσταση τοῦ Survivor! Μάλιστα, σύμφωνα μέ καταγγελίες γονέων, πρὶν μερικές ἡμέρες μαθητής Δημοτικοῦ Σχολείου τραυματίστηκε στή διάρκεια ἐνός τέτοιου δύσκολου παιχνι-

διοῦ, ὅταν συμμαθητές του τοποθέτησαν ἐμπόδια στό σχολεῖο. Ἐπιπλέον τά παιδιά δείχνουν προτίμηση ἀκόμη καί σέ φαγητά τά ὅποια κερδίζουν ὑπό μορφή «ἐπάθλου» οἱ «ἥρωες» τοῦ Survivor! Εἶναι φυσικό ἐπακόλουθο, καθώς ὅλοι γνωρίζουμε τή μεγάλη ἐπίδραση καί γοητεία πού ἀσκεῖ ἡ τηλεόραση σέ ὅλους καί ἰδιαίτερα στό παιδιά.

«Σήμερα τό Survivor μᾶς διδάσκει ὅτι καμία ξεφτίλα, καμία μικρή προδοσία, κανένα συναισθηματικό ξεγύμνωμα, κανένα κάρφωμα τοῦ διπλανοῦ σου δέν εἶναι ντροπή, προκειμένου νά ἐπιβιώσει κανείς. Ἡ πειθαρχία, ἡ τυφλή ὑπακοή στούς ἄνωθεν κανόνες, ἀκόμα καί τούς πιά γελοίους καί παράλογους, εἶναι αὐτονόητη καί ἐπιβεβλημένη γιά ὅσους θέλουν νά παραμείνουν στό παιχνίδι», τονίζει ἡ ὡς ἄνω ΕΛΜΕ. Οἱ «ἀξίες», πού ἐπιβάλλονται μέσα ἀπό τήν τηλεοπτική εἰκόνα, εἶναι ἀπόλυτα ἀντίθετες μέ αὐτές πού ἐπιχειρεῖ νά μεταδώσει καί νά ἐμπνεύσει μέ κόπο καί θυσία τό σχολεῖο.

Καταλήγοντας μάλιστα οἱ προαναφερθέντες ἐκπαιδευτικοί ἀπευθύνουν -πρός τιμὴν τους- ἔκκληση: «Καλοῦμε τούς συναδέλφους τῆς τάξης νά δώσουμε ἀκόμη μιὰ μάχη ἐνάντια στό τηλεοπτικά σκουπίδια προβάλλοντας τίς ἀξίες τῆς ἀλληλεγγύης, τῆς συλλογικότητας, τοῦ σεβασμοῦ τοῦ ἄλλου, τῆς φιλίας, τοῦ γνήσιου ἀθλητικοῦ πνεύματος, τοῦ ἀληθινοῦ ἀγώνα γιά μιὰ ἀπελευθερωτική Παιδεία στό πλαίσια μιᾶς δίκαιης κι ἀνθρώπινης κοινωνίας. Νά γίνουμε ὅλοι μαχητές σέ τοῦτο τόν ἀγώνα!» Τό εὐχόμαστε!

Εὐδοξία Αὐγουστίνου

Συζητώντας τὰ γεγονότα...

Ἀπορίες καί ἐρωτήματα

Προβληματίζει ἡ σύσταση καί προτροπή πού καταφτάνει ἐπανειλημμένα στά σχολεῖα Δευτεροβάθμιας Ἐκπαίδευσης ἐδῶ καί μῆνες ἀπό τό Ὑπουργεῖο Παιδείας Ἐρευνας καί Θρησκευμάτων προκειμένου νά πραγματοποιηθοῦν ἐκπαιδευτικές ἐπισκέψεις ἐλλήνων μαθητῶν στό Μουσεῖο τοῦ Ἀουσβιτς στήν Πολωνία. Τό Ὑπουργεῖο ἔχει ὑπογράψει μνημόνιο συνεργασίας μέ τό Ἑβραϊκό Μουσεῖο Ἑλλάδας γιά τό 2017. Ἡ χρηματοδότηση ὀρίζεται μέχρι καί 20.000 εὐρώ ἀπό τό Ἰδρυμα Νεολαίας καί Διά Βίου Μάθησης. Εὐλογο εἶναι τό ἐρώτημα: Γιά ποῖό λόγο τονίζεται τόσο πολύ τό ὁλοκαύτωμα τῶν Ἑβραίων στήν ἐλληνική ἐκπαίδευση; Καί δικαιολογημένη ἡ ἀπορία: Γιατί δέν προωθοῦνται μέ τήν ἴδια ἐπιμονή ἀπό τό ἐν λόγῳ Ἰδρυμα δράσεις κι ἐπισκέψεις πού θά φέρουν τά Ἑλληνόπουλα σέ ἐπαφή μέ τή γενοκτονία τῶν Ποντίων καί τοῦ μικρασιατικοῦ Ἑλληνισμοῦ, τόν μακεδονικό ἀγῶνα, τή γερμανική κατοχή στήν Ἑλλάδα, τά δεινά του ὁθωμανικοῦ ζυγοῦ;

Συγκρίσεις καί διακρίσεις

Ἄλλη μία κίνηση πού ὀδηγεῖ σέ συγκρίσεις εἶναι ἡ ἐντολή πού εἶχε στα-

λεῖ ἀπό τό Ὑπουργεῖο Παιδείας Ἐρευνας καί Θρησκευμάτων ὅτι ὑποχρεωτικά στά σχολεῖα θά ἀφιερωθοῦν στίς 27 Ἰανουαρίου τουλάχιστον δύο ὥρες στή διεθνή ἡμέρα μνήμης τοῦ ἑβραϊκοῦ ὁλοκαυτώματος μέ προβολή ἀνάλογων ταινιῶν καί παρουσιάσεων, ἐνῶ γιά τήν ἐορτή τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, τρεῖς μέρες ἀργότερα, ἀνακοινώθηκε ὅτι μποροῦν νά πραγματοποιηθοῦν κάποιες ἐκδηλώσεις τίς τελευταῖες ὥρες... Συγκρίνουμε καί ἀναρωτιόμαστε: Τόσο καταφανής περιφρόνηση σέ ἐκείνους πού δημιούργησαν ἕναν πολιτισμό ψυχῆς καί ἔδωσαν στό ἀνθρώπινο πρόσωπο τήν ἀληθινή του ἀξία;

Μία... χαμένη ἐπένδυση;

Μπορεῖ οἱ ἐξαγωγές νά συμβάλουν θετικά στήν ἐγχώρια οἰκονομία, ἀλλά ὄχι ἡ συγκεκριμένη. Ὀνομάζεται brain drain (διαρροή ἐγκεφάλων) καί κοστίζει μερικά δῖς εὐρώ τόν χρόνο στό ἐλληνικό κράτος. Πρόκειται γιά τούς χιλιάδες νέους ἐπιστήμονες πού ἀναζητοῦν ἐπαγγελματική διέξοδο στό ἐξωτερικό. Ἡ Ἑλλάδα ἐπένδυσε στή μόρφωσή τους τουλάχιστον 8 δῖς εὐρώ, ἀλλά μέ τίς γνώσεις καί τά talenta τους ἐνισχύουν πολλαπλάσια τίς οἰκονομίες καί τά ἔσοδα τῶν χωρῶν ὑποδοχῆς. Οἱ

Συζητώντας τὰ γεγονότα...

ἴδιοι διαπρέπουν στὸν τομέα τους καὶ προβάλλουν τὴ γενέτειρά τους. Ἄν ὅμως ὑπῆρχε ἡ πρόβλεψη, οἱ κατάλληλες δομές καὶ ὁ σωστός σχεδιασμός, ὥστε ὅλοι αὐτοὶ νὰ ἔχουν εὐκαιρίες καὶ νὰ ἀξιοποιηθοῦν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, στὴν Ἑλλάδα καὶ γιὰ τὴν Ἑλλάδα, τότε ἡ πατρίδα μας ἴσως νὰ μεγαλουργοῦσε ξανά. Καὶ σίγουρα δέν θὰ κινδύνευε μέ συρρίκνωση, ἀφοῦ θὰ ζοῦσε καὶ θὰ ἐργαζόταν σέ αὐτὴ τό καλύτερο παραγωγικὸ της κομμάτι, μέ ὅ,τι αὐτό συνεπάγεται γιὰ μία χώρα. Ὅμως, ποτέ δέν εἶναι ἀργά γιὰ νὰ γίνει ἡ ἀρχή!

Ἑλληνικὸ φιλότιμο

Κινέζος ἐπιχειρηματίας ξέχασε τὸν χαρτοφύλακά του σέ ταξί στό κέντρο τῆς Ἀθήνας. Ὁ ταξιτζής, ὅταν τό ἀντιλήφθηκε, διέσχισε ὅλη τὴν πόλη καὶ τὸν παρέδωσε στὴ γραμματεία τῆς ἐταιρείας ὅπου εἶχε μεταφέρει τὸν πελάτη του, χωρίς ὅμως νὰ ἀφήσει τὰ στοιχεῖά του. Ἐντυπωσιασμένος ἀπὸ τὴ συμπεριφορά τοῦ Ἑλλήνα, ὁ Κινέζος ἔψαξε καὶ τὸν βρῆκε γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσει προσωπικά. Ὁ κρητικὸς αὐτοκινητιστὴς κ. Γιάννης Μπαντουράκης δῆλωσε πὼς ἀπλὰ ἔκανε τὴ δουλειά του κι ἂν χρειαζόταν θὰ ἔκανε ἄλλα τόσα χιλιόμετρα γιὰ νὰ παραδώσει τὰ πρά-

γματα στὸν ἰδιοκτήτη τους.

Εὐτυχῶς, τό ἑλληνικὸ φιλότιμο ἀκόμα δέν χρεωκόπησε καὶ μποροῦμε νὰ ἐλπίζουμε πολλά σέ αὐτό. Ἀραγε, ὑπάρχει καλύτερη προβολή γιὰ μία χώρα ἀπὸ τίς ὁμορφες πράξεις τῶν πολιτῶν της;

Πολυέξοδη ἡ διατροφή τῆς κρίσης...

Στὴν Ἑλλάδα τῆς φτώχειας, μέ τὴν αὐξημένη ἀνεργία, μέ τὴν ὀλοένα κι αὐξανόμενη προσέλευση στὰ συσσίτια, οἱ Ἕλληνες ξοδεύουν 6,5 ἐκ. εὐρώ (!) ἑτησίως σέ ἔτοιμο, πρόχειρο φαγητό (fast food), ὅπως καταγράφει ἡ ἐτήσια ἔρευνα τοῦ ΙΕΛΚΑ (Ἰνστιτούτο Ἑρευνας Λιανεμπορίου Καταναλωτικῶν Ἀγαθῶν). Κι ἐνῶ ἡ εὐρέως διαδεδομένη «μεσογειακὴ διατροφή» ἀποτελεῖ παγκόσμιο διατροφικὸ πρότυπο, οἱ Ἕλληνες ἔχουν ἀπομακρυνθεῖ ἀπὸ αὐτή, αὐξάνοντας, στὸν καιρὸ τῆς κρίσης, τὴν κατανάλωση τοῦ fast food κατὰ 260%, δίνοντας στὴ χώρα τὴν παγκόσμια πρωτιά στὴν παιδικὴ παχυσαρκία καὶ ὄχι μόνο. Μία ἐπιστροφή στὴν παραδοσιακὴ μας διατροφή καὶ τὴν ὑγεία μας θὰ θωρακίσει καὶ τὴν... πολυτάραχη τσέπη μας. Καί, μακάρι, τό ποσό πού θὰ ἐξοικονομηθεῖ, νὰ διατεθεῖ ὥστε νὰ γεμίσει τό ἄδειο τραπέζι τοῦ γείτονα.

Πρότυπος Βρεφονηπιακός Σταθμός Η ΘΕΟΤΟΚΟΣ

Τμήματα: Βρεφικό - Μεταβρεφικό - Προνηπιακό

Γ. Μπαλόγλου 25 - Ξηροκρήνη - Θεσσαλονίκη Τηλ.: 2310 554.698 www.apolytrosis.gr

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΑ «ΕΛΠΙΔΑ»

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ - ΝΗΠΙΑΓΩΓΕΙΟ - ΔΗΜΟΤΙΚΟ

Φίλυρο, Θεσσαλονίκη Τηλ.: 2310 67 87 45-6-7 www.apolytrosis.gr

Ταξίδι
στη γνώση και στην αρετή
με κέντρο
τον Χριστό
και την Ελλάδα

ΕΛΠΙΔΑ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
ΠΕΛΟΠΟΣ 7
54633 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΑΡΧΙΣΑΝ ΟΙ ΕΓΓΡΑΦΕΣ!